Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Michaëlis, Karin.; af Karin Michaëlis.
Titel | Title:	Højt Spil
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Brødrene Salmonsen, 1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	170 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57. - 218.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022081889

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HØJT SPIL.

HØJT SPIL

AF

KARIN MICHAËLIS

KØBENHAVN.

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN).

TRYKT HOS J. H. SCHULTZ.

1898.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Arme Søster . . . . . 1.
28 Breve . . . . . 37.
En lille Sjæl . . . . . 77.
Af Dværgens Dagbog . . . . . 131.

Arme Søster —

Emma var født med en lille Plet i Hjertet, der altid gjorde ondt. Hendes Medfølelse grænsede til Sygelighed.

Snart havde hun en Periode, hvor hun ikke nænnede at plukke Blomster, fordi det maatte pine dem at faa Stænglen revet over, snart spiste hun ikke Æg, fordi det var Synd at tage dem fra Kyllingemoder, snart gik hun rundt paa Gaardens Lofter og lagde Brød til Musene, for at de ikke af Sult skulde søge Fælderne op.

Dette Barn havde ingen Glæde, uden den var omgivet og gennemsyret af ubevidst og grundløs Melankoli.

Saasnart hun blev gammel nok til at spekulere over Problemet Lykke og Ulykke, dannede hun sig sin egen haardnakkede Teori: Gud var en gammel ond Mand, som man gjorde

bedst i ikke at bryde sig om, hvis man da ikke vilde komme til at hade ham.

Som syvaarig fik hun i Skolen Opfordring til at forklare Udtrykket: Gud er algod.

Barnet svarede: »En Høne er algod, den plukker Fjerene af sin Krop for at varme de smaa Æg, men Gud og Vorherre og Jesus Kristus tænker slet ikke paa alle Mennesker og giver dem ikke nok at spise. Moder siger, at Vadskeane og Søren Pop er nødt til at drikke Brændevin, fordi de ikke har Smør eller Brød eller Kød, og jeg har en stakkels Tante, det er Mors arme Søster, hun sidder midtude i Havet og græder. Vorherre har givet hende en slem Mand. Og derfor tror jeg, at Gud og Vorherre og Jesus Kristus slet ikke er algod, men rigtig onde, som Madam Hvidt, der slaar sine Børn hver Dag!«

Da hun havde talt færdig, satte hun sig ned paa Bænken og græd.

I det Øjeblik var hun ganske overvældet af Tanken om Tante Cille, der sad ude paa en haard Sten midt i det store Hav paa Kaartet. Ved Siden af hende paa Stenen stod en stor lodden Mand med en Lygtepæl i Haanden. Den svingede han over sit Hoved saa alle Joller og Skibe og Kaage kunde se Lygteskinnet og finde

hjem. Men Hajfisk og Hvalfisk og Krokodiller svømmede omkring mellem Jollerne, og Tante Cille græd og var bange og tyggede paa en tør Rugbrødsskorpe.

Naar Emma tænkte paa Tanten, kaldte hun hende: arme, arme Søster, ligesom Moderen. Det lød saa klagende, at man formelig saa Taarene trille nedad arme Søsters Kinder.

Alle de Breve, hun skrev til Tanten, begyndte med Ordene: Kære Onkel og Tante. Saadan sagde Moderen, der skulde staa, ellers blev han vred.

En Ting kunde Emma ikke begribe — hvorfor puffede arme, arme Søster ikke den fæle Mand ud til Krokodillerne?

Og hver Nat, naar hun laa og sørgede over arme Søster, fik hun Lyst til selv at rejse hen og puffe ham ud. Men hun vidste nok, det ikke gik an at fortælle om den Lyst.

Juleaften, naar de dansede om Træet, Far og Mor og hun, kom de til at sukke alle tre: »Arme, arme Søster«, hviskede Moderen; »arme, arme Søster«, hviskede Emma, og hun brød sig slet ikke om at aabne Julepakkerne.

Der gik nogle Aar, og ingen vidste, hvor meget Barnet led, naar Brevene kom fra arme Søster.

Hun kunde ikke læse dem, de var skrevet med danske Bogstaver. Men Moderen læste dem ofte højt. Der var ikke noget bedrøveligt at faa ud af Brevene. Arme Søster fortalte, hvor kønt det var at se udover Havet, naar Stjernerne vippede op og ned i Bølgerne, og hvor smukt det lød i stille Vejr, naar Vandet skyllede ind og ud om Fyret og ingen Skibe var i Fare.

Hun fortalte ogsaa om Vrag og druknede Lig, der drev op, og mange andre Ting. Det var ikke til at græde over. Men Moder græd altid, naar hun læste Brevene.

En Dag kom der Brev, medens Emma var i Skole, og siden da hun fik det læst højt, blev hun let om Hjertet. Den fæle Mand havde givet arme Søster en ny Silkekjole.

Men Moder havde lukket sig inde i Sovekamret og laa paa Sengen og græd. Det saa Emma gennem Nøglehullet. Brevet laa paa Sybordet, hun kendte godt de løjerlige skæve og krumme Linjer. Indeni laa en lille Trevl Papir, der saa ud, som havde den været rullet sammen i mange smalle Folder.

Hun gik til Faderen og spurgte, hvad der stod paa den Seddel.

»Ikke noget, du har Forstand paa!«

Saa listede hun ud til Pigen, der beredvilligt stavede det igennem.

»Hjælp mig, Søster, hjælp mig, om jeg ikke skal blive vanvittig. Han slaar mig ihjel!«

Emma fik Krampegraad og maatte bringes til Sengs.

Den Aften fortalte Moderen hende, hvorledes arme Søster ikke vovede at skrive et beklagende Ord i sine Breve, men af og til fik smuglet en lille Seddel ind, efterat Brevet var forseglet. Moderen talte som til en Voxen og forklarede, at de ikke kunde bringe hende Hjælp, da hun havde en lille Dreng, som hun ikke vilde undvære. Paa det øde Fyr var hun ganske prisgivet Mandens Grusomhed. Ingen Vidner kunde skride ind.

Den lille tiaars Pige anstrengte sin Hjerne meget for at forstaa de mange underlige Ting, Moderen fortalte.

Kort Tid efter, en Sensommeraften, kommer saa Tanten gaaende til Emmas Forældre.

Hun er klædt i mørke Pjalter, og hendes Sko er røde af Mosevand og gennemhullede.

Hun ligner en Taterkvinde med sine kulsorte glitrende Øjne og den mørkegule, furede Hud.

Emma forstaar ikke hendes Tale. Den er

forvirret og brydes af mange store Arm- og Hovedbevægelser.

Emma føler nærmest Angst for arme Søster.

Men siden sidder de nede i Lysthuset, og Mørket dækker Tantens forgræmmede Ansigt, og hun fortæller, hvordan hun er flygtet fra Fyret ved Nattetid i aaben Baad, da Vinden bar til Land. Hvorledes hun sulten og forkommen af Kulde har gaaet om mellem Klitterne og ikke vidst Vej at tage.

Hvordan hun formelig tigger sig frem fra Landsby til Landsby uden at nævne sit Navn eller Ærinde, bestandig jaget af Frygt for, at Manden skal være hende paa Spor.

Og hvordan hun om Morgenen efter flere Dages Vandring er naaet hertil, men skammer sig for at gaa ind til Byen i sin flængede usle Dragt og gemmer sig oppe paa Højderne i Skoven, indtil det bliver Aften.

Emmas Hjerte udvider sig, som skulde det sprænges. Hun vil beskytte arme Søster nu og altid, hun alene.

Emma faar Lov til at ligge i samme Stue som Tanten, men hun vil ikke falde i Søvn, for at passe paa, hvis Manden skulde komme.

Han kom, saasnart han havde faaet en anden til at passe Fyret og Drengen.

Emma fik ham ikke at se. Forældrene vilde ikke have ham indenfor Dørene.

Hos Præsten skulde Ægtefællerne mødes. Der mæglede Præsten ifølge sin Overbevisning og Pligt, og Manden gav rørende Scener om Barnet, der laa ene ude paa Fyret og græd Dag og Nat og kaldte paa sin Moder og ikke vilde spise, før hun kom. Med Taarer i Øjnene bad han sin Hustru om Tilgivelse og lod meget sønderknust.

Han fik hende overtalt.

Flugtforsøget gentoges aldrig.

Men Emma gik hver Dag, Aarene rundt, og ventede de hule Breve, der stundum gemte et lille indsmuglet Nødskrig.

Hun begyndte at tigge Forældrene om Lov til at rejse derned.

Det blev strengt nægtet.

Arme Søster nævnede næsten aldrig Sønnen. Man forstod, hun elskede ham lidenskabeligt, men kun lidet gengældt. Han gjorde hende hverken godt eller ondt. Efter Konfirmationen, han gik i Landsbyskole paa Kysten, blev han ude paa Fyret uden at tage sig noget særligt til.

Hendes Skriftsprog var med Aarene blevet ulæseligt. Fra Brev til Brev konstateredes en tiltagende Aandssløvhed.

Emma drømte ofte, at hun kæmpede paa Liv og Død med Fyrmesteren. Hun drømte det saa ofte, at hun vænnede sig til Tanken.

I en Alder af 16—17 Aar læste hun Kriminalromaner, ikke for Spændingens Skyld, men for at se, hvorledes man bar sig ad, naar man paa en behændig Maade vilde bringe et Menneske ud af Verden.

Men det var ikke gaaet op for hende, at hun vilde gøre sligt.

Det var blot blevet en urokkelig Idé hos hende, at hun vilde se Forholdene paa nært Hold og gribe ind paa en eller anden Maade, hvilken, skulde Omstændighederne afgøre.

— — — — — — — — —

— — — — — — — — —

Lægen, der foretog Ligsynet, gned sig over Næsen og mumlede: Delirium tremens.

Paa Attesten skrev han: »Død af Hjerteslag«.

Først blev han lagt i en uhøvlet Bræddekasse. Ude ved Stranden havde man ikke saa store Kister paa Lager.

Kassen, der skulde forsendes, blev i den nærmeste By sat i Blykiste, og udenom denne anbragtes endelig den uhyre, gule Egekiste.

Fyrmesteren holdt sit Indtog i Byen, hvor Begravelsen skulde foregaa, med Hovedet hvilende paa en sortdraperet Ligvogn og Benene paa en almindelig Arbejdsvogn.

Kisten var nemlig for bred efter Byens Skik, men da Familien havde betalt forud for Æren, holdt den fast paa, at Ligvognen i hvert Tilfælde skulde bære det ene Kistehjørne.

Efter disse to Vogne, hvis indbyrdes Forhold var som Dag og Nat at skue, kom en Droske med Enken og hendes eneste Søn.

Dertil sluttede sig Følget, bestaaende af Afdødes Svoger, et Par Embedsmænd og en

Værtshusholder, der i sin Tid havde tjent godt paa salig Fyrmesteren.

Der var koldt inde i Vognen, og Vinduet gled hele Tiden ned med en grim klaprende Lyd. Enken saa ud paa de mange, ny Huse, der var kommen, siden hun sidst var i Byen. Med højre Haand rettede hun af og til paa et sort stramt Bind, der laa tværsover Panden og skjulte det ene Øje. Til Afvexling spiste hun Bolsjer af et stort blaat Kræmmerhus, som Købmanden havde foræret hende, da hun købte Sørgetøjet og betalte den sidste Brændevinsregning.

Ved Kirkegaarden gjorde man Holdt. Der var Støj og Uro. Ligbærerne formaaede ikke at løfte Kisten. Flere ny maatte kaldes til, og Afdødes Søn tingede med dem om Prisen.

I Lighuset satte man sig i Rundkres om Hædersgæsten, der var dækket af Palmegrene fra Fyretaten og Kranse med rørende Afskedsbaand fra Slægten.

Alles Tænder klaprede.

Kordamerne sang falsk.

Luften fyldtes af Menneskeaande, der stod som hvide Dampstraaler.

Duften fra Gulvets Granris og de tændte Voxlys mindede om Juleaften.

Ved Siden af Enken sad en ung, bleg Pige, der idelig vexlede spillende Øjeglimt med sin Fader, Afdødes Svoger.

Hun var klædt i højskotske Farver, der skreg mod de andres ensartede sorte.

Enken søgte at smugle et Bolsjer til hende, men hun lod det falde og skød det med Foden frem mellem Granrisene. Der laa det og skinnede som en lille lysende Blomst.

Præsten rømmede sig, løsnede Halsklædet under Kraven og begyndte.

Han var ung paa Pladsen og vidste absolut intet om Afdødes Privatliv.

At hans to Formænd ved visse Lejligheder havde talt mæglende Ord mellem Ægtefællerne, var ham ganske ubekendt.

Fyrmesterens Søn havde alene, som det sømmede sig, fortalt om Faderens lange, tro Tjeneste ude paa det øde Fyr, om Jubilæum og Sølvkors.

Præsten tog lidt famlende paa Begyndelsen, men ved Hjælp af smukke, Sagen uvedkommende Billeder, lykkedes det ham at naa frem til de Efterlevendes Sorg, Længslen udover Graven og Mødet foran Himmeriges Port.

Svogeren saa ret op i Loftet. Enken hulkede. Muligvis, fordi hun var flov over Situa-

tionen, muligvis af Angst ved Tanken om dette Møde.

Da Graven laa langt borte, skiftedes Følget til at hjælpe Bærerne.

Idet Kisten skulde sænkes, skete det Uheld, at en af disse gled; derved forskødes Ligevægten, og Kisten dumpede hovedkuls ned i det sorte Hul.

Efter stort Besvær og megen beklagende Mumlen blev den halet paa Plads.

Kordrengene skingrede løs, Præsten bad, trippende af Kulde, en kort Bøn, man trykkede hinanden inderligt i Hænderne og skiltes.

Kun den unge Pige blev staaende tilbage et Øjeblik. Hun spyttede ned i Graven og gik saa bort efter de andre.

I hendes Hjem mødtes Familien til stille Middag. Da intet godt kunde siges om Afdøde, maatte hans Navn, efter Aftale, ikke nævnes.

I Begyndelsen var Sønnen noget modfalden, men eftersom Maden og Vinen gled ned, steg Humøret. Han talte om at gøre en Lysttur til København, da han nu engang var paa Rejse.

Ved Desserten rejste han sig og tømte sit Glas: »Paa den Gamles Velgaaende, hvor Fanden han saa er, og paa at han aldrig maa mangle noget at fugte Gummerne med!«

Paa dette Tidspunkt hævede Husherren Bordet.

Enken havde ikke rørt Vin, hun holdt sig udelukkende til Søbemad, Syltetøj og Dessert. Strax efter Bordet tog hun fat paa Kræmmerhuset med de blegrøde Bolsjer.

Naar hun rettede paa Pandebindet, spyttede hun paa Fingeren og glattede samtidig sit nedkæmmede, vandblanke Haar.

Hendes Ansigt udtrykte en Blanding af stille, inderlig Lykke, Benovelse og Skyhed.

Da den unge Pige vilde tænde en Cigarret, og Moderen forbød det, sagde Enken:

»Røg du barestens, bitte Emma, jeg er vant med alslags Røgen!«

Hun trak Gæsterne med sig hen i mørke Kroge og hviskede fortroligt:

»Jeg er saamænd saa gla'ed, som kunde det været min Bryllupsdag — men — ssss«

For de allernærmeste føjede hun til, pegende paa den indbundne Pande:

»Se, der mærkede han mig to Dage, før han døde! Et Gudsunder var det, at han ikke fik mig slaaet rent fordærvet med den Kykkenøxe!« —

Naar Sønnen var i Nærheden, føjede hun til med andægtigt Tonefald:

»Ja, ja, bitte Daniel, nu har du kuns mig, og jeg er saamænd simpel nok!«

Da man udpaa Aftenen skiltes, trak hun den unge Pige hen i en Krog:

»Du kendte ham, bitte Emma, du saa hans Galsind, og du saa, da han hugg mig. Nu skal jeg sige dig noget, men Daniel maa itt vide det: Jeg er saamænd saa inderlig sjæleglad og lyksalig. Det er akkurat, ligesom jeg havde faaet Vinger under Armene. Nu behøver jeg itt mere at dukk' mig og kryv' under Bænken og gaa udenom Fyret paa de bare Ben midt om Nætterne. Nu er der ingen, der skal kommender' og exerser' mig, for nu er jeg fri. Og det kommer mig for, som du havde et Slags Del deri. Var du itt kommet og havde muntret ham op, saa havde han maaske itt tømt de to Potmaalsflasker og faaet Dillerium endnu! For se, jeg ved jo nok, hvad det var, selv om Lægen skrev »Lungeslag«. Han har haft det to Gange før!« —

Den unge Pige gik ind i Stuen, hvor Forældrene var ved at gøre Overslag over Enkens Formuesomstændigheder.

»Du ser daarlig ud, Emma! Er der noget i Vejen?«

Hun rystede paa Hovedet.

»Ja, hvad vilde du paa Fyret? Havde vi ikke tidt nok advaret dig? Fik du udrettet noget? Nej, det maatte du nok overlade til Forsynet! Men det er det ulykkelige med Jer moderne Børn — I tror, I kan vende op og ned paa alting, og saa har I bare usle Nerver, der intet taaler. Du er ganske hvid i Ansigtet, og det har du været, lige fra du kom hjem. — Ellers plejer du at snakke højt nok om Død og Religion, men nu er du stum. Det her har sagtens dog været dig for stærkt!« —

Emma stod og krammede Borddugens Frynser.

»Saa du ham dø?«

Hun nikkede.

»Døde han i Fred med Vorherre?«

»Aah, nej! Ikke absolut!«

»Men Emma dog, skammer du dig ikke!«

Hun lo pludselig himmelhøjt og løb ud af Stuen, men i Døren vendte hun sig og raabte ind til Forældrene:

»Jeg tror nu alligevel, jeg gjorde en god Gerning ved at tage derned!«

— — — — — — — — —

Oppe i Gavlværelset, hvor hun sov, var Ruderne hvide af Isblomster. Lampen sang. En enkelt Faarekylling skingrede op fra Ba-

geriet i Gaarden. Musene krøb i Panelet, og ude paa Loftet hviskede et Kærestepar.

Hun satte sig foran det lille Skrivebord under Vinduet og tog Brevpakker frem af Rummene, men alle de Breve, hun foldede ud til Gennemlæsning, krammede hun atter sammen i den hule Haand og slog dem i Bunke paa Gulvet.

Hun skruede Lampen op, saa den oste, men Kulden var lige stor.

Saa rejste hun sig med et Smil, gik nedad Trapperne, over Gaarden og bad en af Bagersvendene om en Skuffe Ild.

En halv Time senere brændte det lystigt i Kakkelovnen, og Isblomsterne smeltede, saa det grønlige Maanelys udefra brødes med Lampens gule Blus.

Den unge Pige gik op og ned i stor Uro. Ofte stansede hun foran det lille, ovale Hængespejl, stirrede paa sit hvide Ansigt og gned sig over Nakke og Hals med en halvvaad Svamp, medens Læberne fik et Udtryk af dyb Væmmelse.

Med en pludselig Beslutning pustede hun Lampen ud, stødte Vinduet op og tog en lille Flaske frem af Lommen.

Hun holdt den op for Maanelyset og dryp-

pede en eneste Draabe paa venstre Haands Lillefinger.

Men næppe havde Væsken berørt Huden, før hun jamrende sprang tilbage. Det var, som om hele Haanden fortæredes af indvendig Ild. Paa Fingeren havde Syren ætset Hul af Størrelse som en Ært, men der flød ikke Blod.

Flasken var faldet ned paa et underliggende Tag og laa i glimtende Skaar.

Maanelyset sved hende i Øjnene næsten som Fyrets Prismestraaler. Skyerne vuggede sig op og ned, hvidt paa mørkeblaat, som Havbølgerne.

Hun syntes at høre Brændingen slaa op mod Muren og skylle tilbage med silrende Klang, og Fuglenes lange Skrig, naar de sloges om Bytte eller knuste Vingerne mod Fyrets hede Glas.

Hun saa mere, og hun lukkede Øjnene i Angst, medens Billeder drog forbi og fik hende til at skælve og stønne, som en, der er i stor Vaande. — — — — — — —

— — — — — — — — —

De stod i Fyrets øverste Kammer, Pigen og den drukne Mand. Han fyldte Olie paa Beholderne og drejede Blænkerne i Stilling.

Skumsprøjtet sled for at naa i Højde med Lysbryderne, hvorfra Skæret kastedes og blev spaltet af takkede Bølger.

Om Fyret dannede sig en Glorie af Lysstraaler, bag denne vred Havet sig i tungt Mørke.

Mellem Vindstødene hørtes Vingeflaxen, naar Stormfuglene knustes mod Spejlene. Af og til lød en dump Stønnen dybt nede fra.

Manden lo tykt:

»Hør, hvor hun galer, ligesom de brune Tøse, naar man kilder dem under Næbbet!«

Pigen saa paa ham med et Smil, men hendes Hud var iskold, og naar han vendte hende Ryggen, bed hun sig i Læberne for ved Smerten at holde sig oprejst.

Manden tog om Pigens smalle Haandled med sin fugtige Næve:

»Kom her, min Kylling. — Sæt dig paa din gamle Onkels Skød, der sidder du blødt,

saa skal jeg fortælle dig noget fra den Tid, da jeg var ung og køn!«

Han rev hende til sig.

»Se her er Likør fra Spaniens Land, af den Slags Munkene gav Nonnerne for at gøre dem kælne. Saa glemte de baade Rosenkrans og Paternosterbøn. Naada! Drik Tøs — — —! Kys din egen gamle Onkel! — — — Vrøvl, siger jeg, kys mig nu! Er du kanske bange for Daniel? Han kommer først til Morgen. Du kan tro, han morer sig s'gu galant, hvor han er, selv om Kvindfolkene stinker af tør Fisk — — — Ah! du er saa blød at føle paa som den lille Negerunge — — — Hun var vild — — Hun var rent spiltosset af bare Elskovsfornemmelser. Og du kan tro, jeg fik sat Ild i hende. Men hun var nu sort, og du er saa — — —!«

Pigen havde rolig fundet sig i hans Tale, men da han lod sin Haand glide over Halsen ned paa hendes Ryg, sprang hun op, tog fat i Haanden og bed i den, saa Blodet dryppede ud paa Gulvet.

»Saa skulde da Satan — bider du? Vent bare, jeg skal faa dig tæmmet, min lille Kaktus!«

Han greb hende om Livet, tvang Flasken mod hendes blodige Læber og hældte Drikken i hende trods al Modstand.

Hun holdt sine Hænder op mod Panden og skreg: »Daniel, Daniel!«

Men Vindstødene var alt det Svar, der naaede hendes Øre.

Den dumpe Stønnen var hørt op, og det syntes, som om Pigen og Manden var de eneste levende Væsener paa Fyret.

Hun løftede en af de tunge Lamper ud af Jerngjorden, holdt den hævet foran sig og gik baglæns hen mod Lemmen, der stod aaben:

»Hvis du rører mig, slynger jeg Lampen i Hovedet paa dig!« —

Men han rørte hende ikke.

Ædru, tavs Vrede havde afløst hans drukne Ømhed.

Pigen forsvandt gennem Lemmen. Lampen lod hun staa paa Gulvet.

Hun gik nedad alle Trinene til den nederste Dør. Derindenfor brændte et svagt Lysblus. Paa Sengen laa en halvgammel Kone med Panden i Kludebind. Gennem Bindet piblede Blodet frem.

Konens Skikkelse skjultes af mangefarvede Pjalter, der saa ud, som om de lagvis var svøbt om hende. Hun havde Aske i Haaret, og Hænderne var brune med krumme, misdannede Fingre.

I Rummet lugtede stærkt af Kamfer og Naphtalin. Frem bag et Forhæng stak Fligen af en blommeblaa Silkekjole.

Pigen bøjede sig ned over den Syge og kyssede de blodstænkede, tillukkede Øjne.

Hun sov.

Af og til fortrak en stærk Gysen hendes Legeme, og hun borede sig ind under Dynen som for at skjule sig. Engang foldede hun Hænderne og jamrede sig klynkende som et Barn.

Emma stod med sammenbidte Læber og saa paa det febervaade Ansigt. Kindbenene stak frem, og under Hagen var der ligesom vandfyldte Poser.

Alt i dette Ansigt var præget af sløv Rædsel; mange Aars idelige Utryghed havde givet det et forvirret, spørgende, dumt Udtryk, som igen var trængt tilbage af skulende Angst.

Pludselig vaagnede hun:

»Aah! er det dig, bitte Emma! hvor er han? — jeg blev saa bange! —«

»Sov kun videre, han kommer ikke nu!«

»Ved du, hvad jeg tænker tidt — Gud forlade mig min Synd —: Bare jeg var død, om jeg saa vaagned i Helvedes luende Pøl! Aldrig faar jeg Blund i mine Øjne. Bedst som jeg

lukker dem, er han krøbet ind og truer mig med Øxen. Og saa ligger jeg og vil vride ham ud, men han sidder fast . . . . Bare Daniel kom! Før laa jeg og lyttede efter Baaden. Naar Daniel er hjemme, tør han itt hugg med Øx', nej, om han tør . . .«

Den unge Pige klæder sig langsomt af, uden at sige et Ord.

»Det er saa forunderligt, naar jeg nu om Nætterne ligger hernede og kan høre ham støje omkring deroppe. Aldrig slaar han et Spejl itu eller glemmer hans Lamper. Og naar Inspektionen kommer, har han det fineste Ansigt og fortæller Historier, saa de ler og klapper ham paa Skuldren. Men saa kommer han ned i Kykkenet til mig og hvisker ind i mit Øre: »Pas paa, du holder Mund — ellers ved du . . .!« — Og saa skal jeg trække i Silkekjole og gaa op til dem. Tror du itt, jeg ser, hvor de puffer til hinanden, naar jeg kommer i de lyse Silkekjoler, som hverken passer mig eller er syet til mig! Han køber dem paa Strandingsauktioner . . . . Og tidt om Aftningen skal jeg pyntes op, blot for at dreje mig rundt i dem. Saa hugger han mig, fordi jeg er gammel og grim. Græde maa jeg itt, saa blir han rasende. Det eneste, der hjælper, er, naar han ser Blod.

Det kan han lide. Saa kan han tage med Fingeren, saadan, og smøre Blodet ud og tvære det omkring, men han gør ingen Fortræd mer den Dag. — — — Det er nu saa mærkværdig, at det ene Menneske har saadan en Magt over det andet. Selv om han er syg — naar han har drukken, til han maa holde Sengen i et Par Dage — og han bare kalder: Mutter — Saa kommer jeg springende, selv om jeg ved, han kun vil trække mig i Haaret. . . . . Ingenting spiser han nu. Før vilde han have Gaas og And hveranden Dag, og jeg kunde jo itt baade slagt' og stege dem i fem Minutter. Ved du saa, hvad han gjorde! Han tog dem lige i Laarbenet op af den varme Pande, pjosket mig i Ansigtet, saa Fedtet skoldet Huden af, og kastet dem ud af det søndre Vindu, lige ud til Fiskene. Men nu er han lysten efter Buddinger. Kom sexten Æg i, raaber han. Og han kan smage, om det er Løgn. Men de fleste Tider ser han blot paa dem og hælder sød Sauce over eller Vin og stikker Ild paa. Appetit har han aldrig. Men jeg maa itt røre ved Maden, naar den er sat paa Bordet. Sommetid staar den i flere Uger, indtil han kyler det i Hovedet paa mig. . . . . Aah, ja saamænd. Nu har jeg det fredeligt. Nu er det, ligesom naar jeg drømmer, at jeg

laa hjemme i Sengen hos Moder, længe før jeg kendte ham!«

»Holdt du virkelig saameget af ham, Tante?«

»Ja, jeg gjorde vel det. De andre vilde allesammel hindre os i at blive gifte, og netop derfor . . . Ved du, hvad din Far sagde, bitte Emma, da han var min Forlover: Det er den tungeste Gang, jeg har gaaet, for jeg ved, det bliver til et helt Livs Ulykke — til et helt — helt Livs Ulykke, sagde han. — Jeg kom nok til at sande de Ord!« —

»Fik du aldrig Lyst til at springe i Søen, Tante?«

»Springe i Søen — — jo — — jo. Men saa var der jo det med Vorherre. Hvis han af den Grund lod mig komme i Helvede — — saa og træffes dernede med ham og blive sammen med ham, saalænge, at En slet ikke kan tænke det ud, mer end Hundredtusind Aar — Var det bare at lægge sig paa Sandet og lade Bølgerne skylle En væk, ligesom i en lang Søvn. Men jeg vidste jo ingenting. Jeg skal sige dig, Emma, dengang jeg var ung Pige, da var jeg meget køn, men de andre sagde, jeg var dum. Og naar man er dum, skal man holde sig fra de Dele. — —!«

»Blev han længe ved at holde af dig, Tante?«

»Længe — — længe — —. Naar man bor paa et ensomt Fyr, saa er en Dag og en Nat længe. Ti Aar kan være kort. Jeg har glemt, hvorlænge han holdt af mig. Men det var da baade en Sommer, saa vi roede ud omkring, og en Vinter, da Sneen laa tre Alen opad den nordre Mur, og han byggede et Snehus. Saa fortalte han mig om Stjernerne, som de styrede efter, dengang han for paa varme Have, og jeg maatte fortælle ham alt, hvad jeg huskede om Familien . . . . Jeg skal sige dig noget. Han giftede sig nok med mig, fordi jeg var køn, men mest fordi Familien . . . . Du forstaar nok, hans var jo simpel, svært simpel endda. Hans Broder sidder i Tugthuset . . .

Aah! det var engang for mange Aar tilbage. Vi sad inde i Stuen, Far levede, vi havde netop smeltet Lys den Dag. Mor, din Bedstemoder, gemte Sølvtøjet i Chatollet, det, som vi har. Jeg sad paa Forhøjningen; saa fløj der en Høg lige forbi Ruden, og jeg blev bange. Hele Byen var bange. Det var saa uhyggeligt. En af Fangerne var brudt ud, og han havde tigget i vor Gaard; men ingen vidste, det var en Fange. Den Mand, det var hans Broder. Siden tænkte jeg saatidt paa Høgen og Sølvtøjet . . .

Aah, jeg er saa træt. Hvorfor skal vi ikke se at sove lidt?« — — —

Den Syge gav sig til at nynne med rusten Stemme. Et Par Minutter efter sov hun ind.

Et Øjeblik glemte Emma hende for at tænke paa sig selv.

Fra nu af maatte hendes Tilværelse blive en anden, ganske ensom, ganske uden Fortrolighed og uden den blide Sentimentalitet, der plejede at forsone med den nøgne Virkelighed.

— I Haven hjemme stod et gammelt Æbletræ. Hvert Aar, inden Frugten var moden, sad der et Par skinnende røde Æbler mellem Løvet. Men de var uspiselige. Deres tidlige Modenhed skyldtes Usundhed. — —

Hun sammenlignede sig selv med dem. Nu kunde hun med aabne Øjne møde det Mareridt, der laa over hendes Sjæl.

Emma nærede ingen Frygt for Opdagelse og Straf. Dumt vilde hun ikke handle. Hvordan det gik eller ej, som Nødværge var alt tilladt.

Kunde det ske stille, uden Indblanding af nogen Art, var det bedst.

I 23 Aar — — —

Hun var selv kun godt 18.

Treogtyve Aar — — —

Emma, som ikke selv havde prøvet Kærlighed, forstod ikke helt Tantens Tavshed paa et enkelt Punkt.

I Febervildelse havde hun talt om det, aldrig bevidst. Naar hun, de sidste tyve Aar, frivilligt havde udholdt Ensomheden, da var det ikke for at skjule for Fremmede, hvordan hun blev pint.

— — — Til alle Fyrets Kamre var Døre, og ingen Dør modstod Fyrmesterens Tag. Laa arme Søster i Sengen, maatte hun høre ham over sit Hoved gaa ind til Tjenestepigen. Ingen Tjenestepige var for grim.

Saa var det, arme Søster selv paatog sig alt Arbejdet, skar Græs, malkede Køerne, rensede Stalden, stablede Tørv og fejede Gulve. Derfor var hendes Hænder brune af Sod og Slid. Derfor sad der Aske i hendes Haar og Kjolen var i Trevler.

Men Emma begreb det ikke.

Daniel maatte ikke hjælpe. Han skulde ikke være Hundedreng, sagde Fyrmesteren. Trængtes der til Hjælp, var der Piger nok at faa — — —

Emma havde set nok til at træde op som Vidne og bringe ham i Tugthus nogle Aar. Men senere vilde han blot hævne paa Konen,

hvad Emma bragte over ham. Og nu kendte hun desuden arme Søster godt nok til at vide, at denne aldrig vilde føle sig tryg en Dag, saalænge han var oven Jorde.

Alle de Planer, hun lagde, sluktes som spæde Gnister, og kun den stædigste Trods blev tilbage.

Denne Uge, hvis Længde syntes uden Begyndelse og uden Ende, havde været som en Række hæslige Drømmesyner. Det krøb hende gennem Rygmarven ved Tanken derom.

Hun havde hørt paa hans lallende Kurmageri med Smil; lyttet til hans Løgne med opmuntrende Ord. Hun havde siddet hos ham Nætter igennem — for at befri arme Søster og skaffe hende Søvn —, set hans Fuldskab stige fra højtravende Pral til brutal Plumphed, saa han fra Platformen samlede halvdøde Fugle op og sved dem ihjel mod det hede Glas, set den synke tilbage i ynkelige Selvanklager og ydmyg Beden om Kærlighed.

Han var for hende som en med Bylder oversaaet Pestbefængt — selv hans Kærtegn havde hun taalt.

Men mangen Gang ønskede hun Jernkraft i sine Fingre for at kunne spænde dem sammen om Struben paa ham.

Hun var saa inderlig tryg mod Følgerne. De tre Mil til Land lagde Evigheder mellem Loven og hende.

Nu, Daniel var borte, blev Tilstanden rent forfærdelig. — — —

Sagte stod hun op, betaget af en ny Idé, hvis Klarhed gav hende Mod til Fuldbyrdelsen.

Tanten klagede sig i Søvne, da hun gik forbi.

I Køkkenet fandt hun to Flasker Brændevin. Med dem under Armen gik hun atter op i Fyrkammeret, hvor Onkelen, lydeligt snorkende, havde væltet sig ned i en dyb Stol.

Hun ruskede i ham.

»Hejda, Onkel! — uh, hvor din Likør var stærk. Jeg er saa tørstig og glad. . . . Se, hvad jeg har med! Skal vi drikke omkap, vi to?« —

Han ravede op:

»Er du gal Tøs — du spytter jo, naar du blot lugter Brændevin!«

»Skal vi vædde?«

»Om hvad?«

»Hvad du vil, at jeg skal drikke dig under Bordet!« —

»Om hvad jeg vil — ho-ho!«

»Hvad du vil, ja!«

»Munkevinen virker nok. . . . Hoho, min

Engel! Bliver du varm? Længes du efter din Onkel? Drik — — saa — saa — — drik!«

»Begynd du, Onkel!«

Han tvang hende ned paa sit Knæ og begyndte at drikke. Hun trommede paa Flasken for at faa ham til at skynde sig.

»Nu du —!«

Hun satte Flasken, den samme, for Munden og lod, som hun drak:

»Uh nej, det brænder i Halsen. Skaf mig hellere noget andet, noget mere af det gule. Du har jo nok i Kælderen!« —

»Ja, du skal faa saameget, at du bliver som levende Ild!« —

Han ravede nedenunder efter en ny Flaske.

Hun hørte ham dunke Hælene imod paa hver Afsats og sparke paa Døren for at skræmme Konen.

Imedens fandt hun Syren, som han brugte til at pudse Reflektorerne med. Hun hældte lidt i en smal Parfumeflaske, stak den i Lommen og hældte hele Resten i Brændevinen.

Den tomme Syreflaske slængte hun fra Platformen ned i Havet.

Han kom tilbage, og Emma drak af den fede, gule Drik i smaa, langsomme Slurke!

»Nu gælder det, Onkel; vis nu, at du er

den dygtigste af alle Fyrmestre! Tøm din Flaske til Bunds, saa skal jeg gøre det samme!« —

»Og saa faar jeg Belønningen — for du drikker ikke ud! — Din Skaal — alle kælne Smaapigers Skaal. — — Det skulde hun blot vide, den Gamle nedenunder. . . . — Hvad Satan . . . brænder det? Er jeg gal?« —

»Du kan maaske ikke taale mere, Onkel. Saa har du tabt Væddemaalet, og saa er det sandt, hvad Daniel sagde, at du var et gammelt Vrag!«

»Sagde han det? — — Om det saa var flydende Svovl, skal jeg vise, jeg kan tømme til Bunds!«

Da han faldt om, saa Emma, at hans Ansigt strax blev blaat, og Fingrene stod stift strittende som Pinde.

Han brølede som et Dyr og raabte paa Vand. Hun holdt Munkelikøren for hans Læber, men da han vilde sluge den i sig, brast Fraaden frem.

Hvorlænge Dødskampen varede, vidste hun ikke, men hun blev staaende paa samme Plet, naglet fast af hans gulhvide, stirrende Blik.

Saa mærkede hun en Slaphed i alle Lemmer, et koldt Pust, og alt var forbi.

Paa Gulvet laa Flasken, der knustes, da

han faldt. Hun samlede alle Skaarene og kastede dem ud. Med sit Skørt tørrede hun den spildte Vædske op, men passede omhyggeligt paa ikke at berøre den med Fingrene.

Hun stod lidt og overvejede, trak saa Skoene af og listede ned i Køkkenet.

Der fandt hun to Flasker, hældte Indholdet bort og lagde dem tomme ved Liget.

Hun maatte nøje undersøge, om han havde faaet Syre paa Læberne eller Hænderne, men der var intet Spor.

En lille Tid stod hun og saa sig om i det herreløse Taarnværelse, hvor Lamperne brændte klart og skarpt, og Nattestilheden gjorde Bølgeslagene kendelige et for et.

Hun mindedes en lignende Nat kort før denne Uge; kun var det ikke Bølgerislen, men Regn, der uafbrudt angav Tidens langsomme Rinden. Emma kunde ikke sove. Noget tyngede hendes Sind, men det var saa dybt inde, at hun ikke vidste Aarsagen.

Med eet vidste hun den: En Palme nede i Stuen tørstede. Og hun følte en bitter Selvbebrejdelse, fordi hun i to Døgn havde glemt at vande den, eller forsømt det, da den stod paa en høj Sokkel. Men hun fik ikke Søvn, og Enden paa det blev, at hun rejste sig, gik

ned i Lejligheden og vandede Palmen. Den var forresten slet ikke tør.

Paa det tænkte hun nu. Det lille Træk markerede Forskellen paa før og nu.

Hun sov til højt op paa næste Dag, da Daniel vækkede hende og fortalte, at Faderen var død. Han havde fundet ham oppe i Taarnkamret, stiv og kold mellem tømte Flasker.

Da arme Søster fik det at vide, var hendes første Ord:

»Tro det itt, tro det itt, han har alle Dage haft det paa saamange gaadefulde Manerer!«

Hun var ikke at formaa til at se ham.

Daniel hejste Nødflag. Fra Land kom Ilbaad, som tog Liget med.

Emma sad i Stavnen hos Enken, der hele Tiden hviskede og spejdede sky hen efter den Døde, som laa under en Presenning.

---

28 Breve.

Amtmandens unge Døtre pynter sig som til Højtid.

Eulalia er i himmelblaat, valgt efter Øjnenes stærke Farve. Hun har Svanedun højt om Halsen og bærer hvide perlespændte Sko. Hendes blonde Haar er redt nedover Tindingen i bløde, glatte Buer, og tversover Panden, som en Ring, er fæstet en stram, hvid Perlesnor.

Ulrikka er i Raasilke af Farve som hendes matgule Hud. Men hun har flettet store røde Valmuer i Haaret og bundet dem i Klynger til sit Belte. Nedover Hofterne hænger de store Blomster i smalle, ru, grønne Stilke. Hun bærer højhælede, stærktrøde Sko og graagrønne Silkestrømper.

Eulalia kalder det »Karnevalshabit«. Ulrikka bliver først færdig. Hun kysser paa Fingeren ad sig selv ind i Spejlet, tager det derefter

ned fra Sømmet og triller det rundt paa Gulvet for bedre at se.

Hun sætter sig op i Vindueskarmen og svøber den tamme Sisken ind i Valmublade.

»Om en Time — om en Time«, nynner hun og trommer Takt paa Ryggen af en Stol med sin spidse Hæl.

»Skal vi ride ud paa Slotsbanken og møde ham?«

— »Vil du byde dig frem paa den Maade, saa værsaaartig. Jeg mener, en von Banner holder sig for stolt til det!« svarer Eulalia.

Men Ulrikka hopper ned fra Karmen, ler og snurrer sig rundt paa Hælen, saa Blomsterne fyger om hende, og Blad paa Blad flagrer ned paa det hvidskurede Gulv.

»Ja—ah! Jeg skal vise, jeg tør byde mig frem — til min egen charmante Fætter. Uden Hat, uden Sporer, ja saamænd uden Sadel, ret som jeg staar og gaar, skal jeg ride ham imøde!«

»Rikke, du er jo forrykt! Se Tordenskyerne! Inden første Kvarterslag har vi Regn. Hvis du ikke skammer dig for din egen Skyld, tænk saa paa Fader og Byens Folk! Husk, Bella er sky mod Torden, og — — —!«

»Kom til Vinduet, skal du se«, hujer Ulrikka, og borte er hun.

Lidt efter farer et Stenkast mod Ruden.

Eulalia ser Søsteren ride overskrævs paa den usadlede Bella, der synes vilter idag.

Rikke holder Haanden for Munden som Raaber og skingrer op, saa alle Gaardens Folk kan høre det:

»Naar vi bliver gift, skal du nok komme til at bo hos os!« — — —

Amtmandens Gaard ligger højt midt for Byens eneste, lange Gade. Eulalia kan fra Salskamret følge Søsterens Ridt langt ud og se, hvor de søndagsklædte Borgere kommer frem i Dørene og snakker med store Fagter.

Strax efter bryder Uvejret løs, og knap en halv Time senere kommer Bella sveddrivende tilbage uden Rytter.

Eulalia staar endnu ved Ruden. Hendes Øjne ser saa stift, at de fyldes med Vand, og Taare efter Taare falder ned i Karmen. Den tamme Sisken flyver hen paa hendes Skulder, et Stump Blad hænger den endnu om Næbbet, den giver sig til at kvidre.

Eulalia folder Hænderne: »Gudskelov«, brister det udaf hende, og hun vender sig i det samme, angst for, at nogen skulde høre det.

Men ud af den stride Tordenregn farer endnu en Hest, og den har to Ryttere.

Ulrikka sidder forrest med Armen om Kajs Nakke, og han bøjer sig leende frem over hende.

Eulalia krummer sin Vifte, saa Stængerne knuses, og hun river den indvendige Haandflade tilblods paa det skarpe Skilpadde — — —

Da Søstrene klæder sig af, siger Ulrikka:

»Kan du saa se, jeg nok turde byde mig frem? Og godt var det, for Kaj sagde selv, at var jeg ikke kommen, havde han ikke vidst, hvem han skulde vælge. Men da han saa mig paa det vilde, gale, Dyr, fangede han mig over i sidste Øjeblik — ellers var jeg bleven slaaet af — og saa var den Sag klar. Nu kan du jo kalde det, hvad du vil, men jeg er Verdens lykkeligste Menneske, og til næste Vaar rejser vi til Frankrig. — — — Du skal med — — jo du skal. Det sagde Kaj selv, og alle mine Fugle skal ogsaa med. — — — Godnat, du er saa vrippen! Der er da ikke noget ondt i, at jeg har faaet en Kæreste! Du brød dig jo ikke om ham — — — Godnat!«

Eulalia svarer ikke et Ord, hun ler blot. Men hele Natten ligger hun med stive, aabne Øjne — — —.

Inden Jul var Faderen og Ulrikkas Fæstemand faldne i Krigen.

Søstrene staar ene og hjælpeløse tilbage. Møbler, Klæder og Ret til adeligt Frøkenkloster er al den Arv, de faar.

Men Ulrikka ejer 28 lange Breve.

Svanerne glide duvende henover Voldgravens lunkne Flade. Soltørre Buske stritte nedover Skrænten for at drikke, og graa smuldede Jordklumper rasle ud med smaa Stød, saa Fiskene forskræmt søge til Bunds.

Haven bagved er kvalm af Duft og Bladaande. Alle Blomster hænger paa møre, slappe Stilke. Der er skinnende røde Bær i Træerne, skinnende røde Bær i Græsset og spidse blodrøde Hyben mellem Rosenløvet.

Tordenskyerne, blaa og tætte som Krudtrøg, hænger saa lavt, at de næsten spiddes paa Borgens græsgroede Tinder.

I Skydeskaarene voxer den gule Løvetand, og i Skoldehullerne, oppe under Brystværnet, bygger Svalerne Rede.

Borgen er et stille Kloster, hvor bedagede Frøkner i gamle Silkekjoler og med graa løse Krøller trisser om med deres smaa forgemte og indskrumpede Historier i Hjerterne.

Det er Middagshvilens Tid.

Paa Stegersbordet sover halvnøgne Bryggerspiger. Økonomen lister over Kældergulvet og gemmer Skinker til Bortsalg paa egen Haand.

Oldfruen staar inde i Taarnværelset og taler halvhøjt med salig Berete Wittersdorf, som ligger nok saa net i stivstrøgen Ligdragt og klædebetrukken Kiste.

Inde bag hvide Markiser og grønne Forhæng sover de gamle Konventualinder i dunhvide Senge.

Paa Stolene tætved ligger Kappe, Briller og Bibelbog.

Det er ikke Klostret men Alderen, som fører Helligheden med sig, og to Skriftsprog inden Hvilen gør Søvnen sød.

Eulalia von Banner sover ikke. Hun sover aldrig Middagssøvn, og mindst naar Tordenluften melder Uvejr.

Op og ned gaar hun i sin høje Stue mellem rødflammet Mahogni og bladgrøn Silke, forbi slanke Konsolspejle, hvor Sølvstagerne staar paa Marmoropsats, op og ned, fra Vindu til Dør.

Uret tikker lydeligt.

Hun træder hen foran det, løsner Lodderne af de lange Kæder og gemmer dem i Bunden af Urkassen.

Saa staar det.

Kanarifuglen spjætter ængstelig under et med de Banners Vaaben udsyet Klæde.

Den er en Arv fra salig Priorinde Walkenfeld sammen med en pragtfuld Sølvsnusdaase, derfor beholder hun den, og saa fordi Søsteren gerne vil have den til Parring.

Rikke kan have simple Tanker! — — — Hun holder bestandigt, af uvilkaarlig Vane, Haanden paa Urkædeskyderen. Der sidder en stor Diamant, og Eulalia har Mistro til alle Tjenestefolk.

Gulvet herinde er ligesaa blændende hvidt som Loftets lakerede Træ og Vinduskarmenes støvfri, nøgne Flade.

Hun standser et Øjeblik foran Forhøjningen og ser ud under Markisens Frynser men vender hastigt Hovedet bort, da hun øjner de elskovssyge Svaners Jagt.

Taarnuret slaar to Slag, lange og dobbeltklingende. Eulalia retter paa sit tinblanke Haar, giver et Sæt med Nakken og gaar udaf Stuen gennem lange Korridorer til den vestlige Fløj.

Paa sidste Dør staar Navnet: Ulrikka Banner indbrændt med Guld i mat Glas. Straamaatten er ikke ganske ren. Paa Messinghaandtaget er Mærker af Jord og Smuds, og Nøglen sidder i udvendig.

Eulalia banker paa Døren med to spidse Knoer, let og dog gennemtrængende, men ingen svarer, og hun træder ind, modtaget af et mangetunget Fugleskrig.

Ned fra Loftet mellem lange, frodiggrønne Hængeplanter gynger et Virvar af smaa grønne Fuglebure, alle med aaben Dør, hvorfor Fuglene frit basker om i Rummet.

Derinde er kvalmt og solstøvet som i et Drivhus, og Luften er sød af friske og visne Blomster, der er plantet rundt omkring i Vaser og Skaaler.

Det mægtige Buevindu, som deles i talløse smaa Rudefelter, bærer Tværbjælker med lutter Kaktustrolde, men de er næsten skjult af Humleranker, der gennem en Sprække er ført ind fra Skrænten.

Under Humlen i en dyb Lænestol sover Søster Rikke. Hun sover ganske trygt trods Dørens Knirken og Fugleskriget. I Skødet under de foldede Hænder ligger et stærkt gulnet, tætskrevet Brev.

Eualias Øjne hager sig fast i dette Papir, og den Sovende gør en uvilkaarlig Bevægelse som for at skærme det.

»Jeg forstyrrer nok, min Kære!«

Den Lille farer op.

»Ih, men nej dog! er det dig, Søster! Ja, jeg blundede saamænd lidt. — — Sæt dig dog ned, Søster — — Jeg sover altid saa rart, naar vi ikke er over den 28nde.«

»Forskaan mig —!«

»Ja, ja, jeg skal nok tie stille. Men du kan da begribe, at naar man kun har 28 Breve og der baade er 30 og 31 Dage i Maaneden, saa bliver de sidste Dage saa bedrøvelige.

Aah! du skulde vide. Idag var det netop det sidste Brev, det alleryndigste, dèr hvor han taler om Brylluppet. — — Naar jeg tænker paa, saadan en vild Tøs jeg var dengang, og saa nu — —. Det er helt løjerligt. Og saa er der det. — — Tænk, Søster, hvis jeg nu ikke var redet ud i Tordenvejret, og han havde friet til dig. Du havde jo nok sagt ja, for han var da din Fætter, og en smuk Mand var han. Saa havde du jo haft 28 Breve — —, men ved du hvad, Søster — saa var jeg kommen til dig hver eneste Dag og havde faaet Lov til at høre lidt af Brevene.«

»Hvor du pjanker, Rikke!«

»Nej, jeg mener begribeligvis ikke alting i Brevene. For det sidste, det er jo gerne saadan mere intimt og fortroligt, det angaar kun den, det er skrevet til!« — —

»Du kunde gerne forskaane mig for dine Intimiteter!«

»Naa ja, bliv bare ikke vred! Sig mig hvordan har lille Piphans det? Jeg vilde jo gerne have ham herover et Par Dage til min Enke. — — Eller hvis du hellere vilde have hende over til dig. Det var det aller fornøjeligste. Saadan to smaa Dyr er jo ligesom forelskede unge Mennesker. — — Vil du?«

»Jeg smigrer mig med ikke at forstaa dine Simpelheder!«

Ih, min Gud, lille Søster. Hvis *det* var simpelt, saa kunde vi Mennesker jo slet ikke existere. Vi ved da, Vorherre selv har indstiftet det, Ægteskabet mellem Mand og Kvinde og Hun og Han!«

»Du ser maaske over til mig siden, nu vil jeg trække mig tilbage!« — —

»Tak, tak! Ja, jeg skal nok komme. Det var pænt af dig at besøge mig. Nu skal jeg rundt for at finde Kæmper. Og saa en lille Tur ned i Pavillonen. Der drømmer man saa rart. Naa, jeg skal ikke tale mere om ham. Adjøs, lille Søster, tak, Adjøs!«

— — — — — — — — — —

— — — — — — — — — —

Omme i Taarngangen møder Eulalia Priorinden, der har anlagt fire Dages Helsorg, som hun plejer, hvergang en af Konventualinderne søger Himmelbolig. Det er tredje Dagen efter Hensovelsen. Imorgen skal Testamentet, hvis der er noget, aabnes, Gemmerne ransages, og alle Hemmelighederne, hvis der er nogle, luftes ud. Derfor gaar Priorinden sin vanlige Ordensgang forinden, at alt kan være som det hør og bør, naar Skifteretten kommer.

I disse høje, hvælvede Buegange høres ofte en sagte, hvislende Vind. Det er Konventualindernes spæde Hvisken, naar de har fanget en lille ny Hemmelighed.

Klostret yder de Levende Fred, men mægter ikke at skærme de Dødes Hvile. Marmorpladerne straaler saa renskuret hvidt paa den lille buxbomrandede Klosterkirkegaard, men hver Plade betyder et Livs Historie, og den Historiebog blades ofte igennem af de tilbagelevende Frøkner.

Fortrolige, Arm i Arm, gaar Damerne ind i salig Berete Wittersdorffs Stue.

»Se Dem om, min Gode! Havde *hun* Smag?« spørger Priorinden.

Eulalia ser uforsonlig vredt paa Solstrimen, der skyder sig indad Vinduet og danner en

purpurrød Grotte mellem et højrødt Forklæde, slængt paa en Stol, og Servantebordets rød-stribede Omhæng.

»Det minder mig om Bryggerspigerne, jeg husker hjemmefra Fa'rs Tid. Smag — — nej, havde det staaet til hende, tror jeg, vi havde set hende i rødbroget Ligdragt!«

»Hun holdt meget af Deres Søster, salig Berete. Er det ikke et Savn mon nu?«

»Rikk' — Ulrikka, vilde jeg sige, er en kold Natur. Hendes Fugle, det grisede Kram, Blomsterne, og saa de latterlige Breve, som, sandelig, hun taler om til alle Mennesker — det er hendes Verden. Om vi andre lever eller dør, er hende saa vist temmelig ligegyldig!«

Priorinden hører kun halvt efter. Hun gaar om i Stuen med Næsen meget fremrakt og Munden snerpet sammen, som var hun i slet Luft. Her og der rører hun med to Fingre ved en Genstand, løfter Alkoveforhænget, gnider Støv af en Kristusbuste og nærmer sig Chatollet.

Nøglen er ikke i, den er borte, de kan ikke finde den. Men Chatollet maa op, netop nu i Eftermiddag skal Sagerne ordnes. Priorinden har Liste i Lommen over de Smaating, som enkelte Damer særlig ønsker i Arvelod.

Ulrikka Banner har med vanlig Ugenerthed taget sin Part strax. Samme Aften, Berete førtes ind i Taarnkamret, kom hun og tog Blomsterne.

Priorinden prøver forgæves sine Nøgler. Oldfruen, der stadig opholder sig hos den Døde, hører gennem Væggen, hvad der er paa Færde, og kommer til med sit tunge Nøglebundt. Heller ingen af dem passer, og Priorinden begynder at se stram ud og tale om Sjuskeri og Smed.

Men i rette Øjeblik faar Oldfruen en Tanke.

»Jøsses, det er maaske den Nøgle, salig Velbaarenheden havde om Halsen!« Oldfruen var fra Tønderegnen og titulerede alle Frøknerne med »Deres Velbaarenhed!«

»Hvilken Nøgle — om Halsen?«

»Ih, en lang en, i sort Bændelbaand med Knuder. Vi saa det nok, da vi klædte hende, men salig Velbaarenheden var jo saadan lidt korpulent, og den Nøgle havde ligefrem gnavet Hul, herpaa Brystet. Saa lod vi den ligge og bredte en Klud over. Men skal jeg hente Trine, hun kan godt tage den frem!«

Priorinden nikkede naadigt, og Oldfruen forsvandt. Trine Kammerpige nejede og bad for sig, men Oldfruen, der paa andre Steder

tog sig Priorindemine paa, satte Hælene sammen, strakte højre Pegefinger ud og sagde:

»Trine gør vel, hvad jeg befaler!«

Nu kom Trine ind til Priorinden med Nøglen. Hun bar den i en Snip af sit hvide Forklæde, som blev tilsølet derved.

Priorinden skænkede egenhændigt Vand i Fadet og lod Trine skylle og tørre Nøglen. Derefter blev hun naadigt afskediget.

Eulalias Takt forbød hende at staa foran Chatollet, naar det blev aabnet. Hun satte sig i en umagelig Stol, saa fjernt fra den glorøde Solstrime som muligt.

Priorinden lukkede op. Chokoladekopper og Strøsukkerskeer og Whistkort og Kappefoderal og gamle Briller og en afbrugt, forloren lille Flette kom til Syne.

Priorinden saa til Eulalia:

»Der er somme Mennesker, der aldrig tænker paa Døden, før det er for sent, og aldrig faar Orden i deres Sager. Mit Princip er det: Døden kommer — kan komme — som et Lyn. Derfor lægger jeg aldrig et brugt Lommetørklæde til Vadsk, før jeg har foldet det sammen. Orden i Stort, Orden i Smaat. Men saa tør jeg ogsaa trygt gaa Døden i Møde!«

Eulalia nikkede samstemmende.

»Ja, hvad tror De nu, hun har tænkt paa det Sidste? — Hun kan da umuligt have haft Tankerne samlede til at modtage Sakramentet. Hun maa jo have skammet sig over den Mangel paa værdig Orden, hvori hun kom til at efterlade sit Jordegods. Ikke, min Gode?«

»Jeg deler ikke ganske Priorindens Syn paa Berete Wittersdorff. Et Menneske, der, som hun og — desværre min Søster, bestandig undlod at tage Hensyn til Stand og Stilling — et saadant Menneske, mener jeg, er ligeglad, hvad Efterlevende tænker om dets Færden!«

Priorinden er nu kommen til Siderummene, hvor Breve i sirligt sammenvundne Pakker kontrasterer mod det øvrige Hulter til Bulter.

»Der er saamænd intet Testamente, skal vi se. . . .«

Hun løser en Pakke Breve ud og begynder at læse.

Eulalia følger hendes skrækslagne Ansigt og hører Udbrud, som ikke lader Tvivl om, at det er en frygtelig Opdagelse, der finder Sted.

Solen staar mere og mere stikkende ind gennem Ruden. Tunge Skygger flakker af og til tversover Stuen. Træerne udenfor bevæger sig med stærk Susen, saa bliver det stille igen en Tid, indtil Blæsten atter rykker i dem.

Varmen er saa trykkende, at Eulalia føler sin Hud blive fugtig og Øjnene ømme, ligesom blændede. Saalænge Priorinden ikke henvender Ordet til hende, tier hun.

»Nej, hun ventede sikkert ikke Døden,« — mumler Priorinden, — »ellers havde hun tilintetgjort dette!«

Priorinden græder, det er noget sjældent.

»Tænke sig, her — i vort lille fredelige Asyl — her, tilsmudse alt — — uden Blussel — — Kom her, læs — — læs selv!«

Eulalia læser.

Det er nogle smaa, ømme, svulstige Breve, skrevne af en vis Hugo Arnfeldt til Berete Wittersdorff.

Eulalia er vant til den Slags Breve. Efter hver afdød Konventualinde findes gerne en lille Pakke, som fortæller om en begyndt og afbrudt Kærlighedshistorie fra tidligste Ungdom, længe før Klostertiden.

Men pludselig giver ogsaa hun et Skrig af Forfærdelse. Her staar jo paa blegrødt, falmet Papir:

»Kom, mit Livs Elskede, kom, som du plejer, naar Solen gaar ned over Klostret. Saa staar Borgen lysende af Maaneglans midt i

Natten og Mørket. Du er Borgfrøknen og jeg Ridderen, der venter dig dybt inde i Skoven — — —«

Brevene fortalte kun altfor tydeligt, hvor ukysk, hvor frækt den unge Berete havde haanet alle Frøkenklostrets Love. Men hvorfor havde de to ikke giftet sig? Klostret forbød da ikke Ægteskab eller Samkvem med Mænd. Saa hvorfor —?

I næste Brevpakke kom Forklaringen. Her var Brevene daterede med store Mellemrum, og istedetfor Opfordring til Stevnemøde, var der Udflugter og Løfter, som atter omstyrtedes af ny Udflugter.

Allersidst var et kort Farvel, der antydede Bortrejse og Tvang fra Slægtens Side.

»Det Onde har sin egen Straf!« sagde Prioriinden gudhengivent.

»Hvad maa hun ikke have lidt af Anger i de mange, mange Aar! — — Jeg tror, jeg bør tilgive hende og ønske, Vorherre ikke dømmer hende for haardt!«

»Lov mig, min gode Frøken von Banner, at De ikke til nogen Moders Sjæl omtaler dette?«

Eulalia nikkede stift.

»Og hør! Jeg mener ikke, jeg eller nogen anden har Ret til at tilintetgøre Brevene. Synes De

ikke, vi skulde lægge dem i Kisten, saa de kan begraves for evigt sammen med hende?«

Eulalia nikkede atter stift.

»Men Testamentet —?«

»Ja, ja, det glemte jeg rent, over det andet Rædsomme. Der er nu vist ingen. Jeg er overbevist om, hun ikke har gjort Testamente!«

Men begge Damerne søger dog ivrigt Chatollet igennem, og i nederste Skuffe, mellem mølædte uldne Strømper, finder de en lille Lap Papir, hvorpaa staar følgende:

»Det lidet, jeg ejer af Møbler, Klæder og Penge, er det min Vilje at give til den af Klostrets Tjenestepiger — derunder indbefattet Bryggers-, Kammer-, Have- og Vadskepiger — som først kommer i den Lykke, eller Ulykke, som andre vil sige, at faa et Barn uden at være gift.«

Da Priorinden læser disse Ord højt, brager i det samme det første Tordenskrald henover Klostret som en Himlens Protest mod dette besynderlige Testamente.

— — — — — — — — — —

— — — — — — — — — —

Lufttrækket stryger gennem de lange Gange, svøber sig om Taarne og Hjørner, fejer under Gulvlister og langs Vindussprosser ind i Kam-

rene, hvor Konventualinderne, blege af Rædsel, gemmer sig bort for Tordenvejret.

Naar Lynet flammer Ruderne blaa, lukker de Øjnene, men naar Tordenbragene, tungt drønende, faar Borgens Mure til at skælve, mimrer de med Munden og søger at oplede smaa nemme Bibelord for dermed at afværge Guds Vrede.

De putter Hovederne ind i grønne Garderobeomhæng og gnider Angstens Taarer af Øjnene med kamferduftende Skørter.

Derinde gør de Regnskab op med Gud siden sidste Tordenvejr. Alle smaa Synder, saasom glemte Aftenbønner, vrede Ord, Skændsmaal og ilde Omtale, dukker frem og trænger til Forladelse.

Tordenguden er den vældige Skriftefader, som tvinger dem i Knæ og maner dem til at frygte Dommens yderste Dag. Imellem Tordenslagene, naar Regndraabernes Skyllen mod Ruderne er den eneste Lyd, faar enkelte mere letsindige Damer Mod til at tænke sig Uvejret forbi og glæde sig til den varme Te Klokken fem. Varm Te med varm Julekage og smaa tynde Sigtebrødsskiver til.

Kommer Lynet saa, lig Guds bebrejdende Øjekast, efterfulgt af Tordentalen, angrer de

rigtig nok strax, at Bugen for et Nu har slugt Tanken om Dommedag og Himmel.

Saadan et Tordenvejr ved Sensommertid kan vare en fuld Klokketime. Vandet i Voldgraven piskes op og forøges med Regnvand, saa det synligt stiger. Alle Svanerne lægger Hovedet under Vingen eller gemmer sig i Rederne.

Oldfruen sidder med Berete Wittersdorfs Haand i sin.

Den Døde er hende som en Lynafleder for den himmelske Vrede.

Hun føler sig mest tryg herinde, under Beretes salige Smil.

Priorinden har stænget sin Dør. Hun glemmer al Angst over den store Bedrøvelse, Frøken Berete har forvoldt hende. Men saameget stoler Priorinden paa Vorherres Retfærdighedssans, at hun uden Samvittighedsskrupler klipper Papirslappen i smaabitte trekantede Stumper med en Broderesax. For Klostrets Æres Skyld, kan hun da ikke lade denne sidste Vilje falde i Skifterettens Hænder.

Naar Mørket falder paa, vil hun lægge Brevene under Beretes Hovedpude.

Priorinden har selv syet den Hovedpude og stukket fint broderet Strimmel om den. Det

er en Opmærksomhed, hun viser alle afdøde Konventualinder. Dunene, som kommes i, er plukket af de fedeste Julegæs.

Eulalia er atter gaaet ind i sin Stue. Nu behøver hun ikke at frygte skamløse Optrin fra Svanernes Side, og hun sætter sig op paa Forhøjningen med et hvidt Strikketøj og »Gabrielis Breve«.

Hvergang Tordenstøjen bringer Vinduesglasset til at klirre, sætter Eulalia sig fastere i Stolen og klemmer Fingrene tættere om Pindene. Gartneren gaar forbi midt i Regnen og ruller Markiser op.

Han hilser ærbødigt til Eulalia og skynder sig videre.

Naar Lynene blafrer mod hende, bliver Strikkepindene blaablanke og blændende.

Det ender med, at hun lægger Strikketøjet ovenpaa den lukkede Bog og stirrer ud i Uvejret. Mangehaande Tanker paatrænger sig hende. Et Billede viser sig igen og igen, med samme irriterende Tydelighed: En Hest med to Ryttere, stormende frem gennem Tordenregn.

— — — — — — — — — —

Med Sekunders Mellemrum ser hun to Lyn slaa ned i Voldgraven. Som Pilespidser skyder de gennem den oprevne Flade, der danner en

lille Vandhvirvel med sprøjtende Skum, og alt er som før.

Eulalia længes efter sin Te og henter en lille Sølvbonbonniere med Chocolader for at stille den øjeblikkelige Sult. Da hun igen sidder paa Forhøjningen, er Regnen sagtnet, og hun synes at se en smal, tæt Røgsøjle staa op midt i Havens Trær.

Det falder hende ind, at den gamle Eg, den med Sagnene, maa være ramt af Lynet. Men Røgsøjlen breder sig som et Krater. Nu og da kommer en Skimtning af Lueild eller Genskær deraf.

Pavillonen! — —

Rikke — — Kæmper — — Pavillonen — —

Eulalia mærker en Slaphedsfølelse i Lemmerne, men endnu engang sætter hun sig fastere i Stolen.

— — Hesten med to Ryttere — — — — — — — — — —

Raab og Skrig og mangfoldig Løben i Gangene vakte hende af den sanseløse Stirren.

Mennesker, Mænd og Piger, jog op gennem Haven over den lille Voldbro, med Vandspande og Slanger.

De kom bærende med noget imellem sig.

Deres Ansigter var røde af Skæret fra den brændende Pavillon, de var vaade og tilsølede.

Gennemtrængende Skrig, Smaahulken og afbrudte Gudspaakaldelser lød dem imøde. Alle de skræmte gamle Damer havde i et hastigt Nu glemt Tordenvejr og Dommedag og Te. De løb med Lugteflasker og rene Lommetørklæder. Alle vilde de hjælpe Frøken Ulrikka, gode, rare Frøken Ulrikka.

Og Lægen kom fra Landsbyen i Kavaj, og med rygende Snadde i Munden.

Der var intet at gøre. Natten over, men ikke længer, kunde hun leve.

— — — — — — — — — —

— — — — — — — — — —

Inde i Spisesalen har Teen ventet over en Klokketime, før de gamle Frøkner bliver rokket paa Plads, fortumlede efter Uvejret og den skrækkelige Ulykke. Med rystende Stemme hvisker de indbyrdes og over Bordet om lignende Hændelser, som de dunkelt mindes at have oplevet eller hørt fortælle.

Det er, som sidder selve Døden til Bords hos dem. To Pladser staar tomme, Berete Wittersdorffs og Ulrikka Banners, ved Siden af hinanden. De øvrige toogtyve foruden Prior-

indens er udfyldt af skyggeblege Væsner, der alle som en har bævende Angst i Hjerterne.

Fem sunde Kammerjomfruer staar bag Stolene og sørger for at made de smaa Væsner, som ubehjælpsomt spilder Te og smulrer Kage. Oldfruen staar strunk og stiv for Skænken med blændende hvide Kappebaand og graa skinnende Barègekjole.

Priorinden sidder med foldede Hænder. Hendes Øjne glider spørgende og undrende langs Bordets Sider, som for at gætte, hvilke sørgelige Afsløringer, hun kan vente efterhaanden, naar alle disse hviskende Munde hører op at tale.

Priorinden og Eulalia rejser sig samtidig med en let Undskylding for det hastige Opbrud — de gaar for at se til den Syge. Da de er borte, bliver Samtalen friere, Stemmerne hæves, og Æmnet udvides. Fra Død føres Talen hen paa Skindød, og mange haarrejsende Kirkegaardshistorier mylre frem af de Gamles Bevidstheder.

Gertrude Berckow's Moder laa i Kapellet paa Kirkegaarden, og det var Midtvinters Kulde. En vandrende Gesell med Brændevinsflaske og Randsel gaar ind mellem Gravene for i Fred at drikke sin Rus. Saa hører han en Stemme

inde fra Lighuset, men tror, det er Fugleskrig eller Sneskred fra Taget.

Lidt efter lyder det igen, og han gaar nu hen til Gitterruden og kigger ind. Der staar den Døde ret op i Kisten og klager og klager. Gesellen ved ikke sine levende Raad, for Porten er smækket i, og til Øvrigheden tør han ikke gaa — han har betlet. Men saa finder han paa at rulle sin Brændevinsflaske ind gennem Tremmerne. Den Døde, Gertruds Moder, som var i Kistepynt med Guldkæder og Ringe, vil række efter Flasken, men faar Overbalance og styrter ned paa Gulvet, slaar Hovedet mod Flasken og besvimer.

Nu blev Gesellen bange, at man skulde anklage ham for Ligrøveri, og han løb derfor ud og bankede Mennesker op, men da var Gertrudes Moder død.

Men nu kom det Allerfrygteligste. Kistelaaget havde været lagt paa — — i alle de syv Dage havde det ligget fast over hende. Først denne sidste Nat maa hun være vaagnet og med overmenneskelige Kræfter have skudt Laaget af. Men den Støj har nok Gesellen ikke hørt. I Kisten var alt, Lin og Bolster, sønderflænget med Negle, og Gertrudes Moder

havde slidt Fingerenderne stumpe ved at bore i Kistelaagets Træ. — — —

Regine Holcks Historie var mere lystelig. Det var nu om en Faster, hun fortalte. Fasteren var død, lagt i Kiste og skulde begraves. Men paa den Dag, Begravelsen skulde foregaa, kom en gammel Amme til Gaarde for at se Liget. Denne Amme var lidt halvtosset, og havde sat sig i Hovedet, at Fasteren skulde have sin Barnedukke med i Graven. Hun tager altsaa Kludedukken og lægger den i den Dødes Arm, men den glider løs, saa bliver hun vred, trækker en Naal af sit Sjal og vil spidde Dukken fast, men kommer til at bore Naalen dybt ind i Kødet. Den Døde giver et Hvin og vaagner op. Der blev jo stor Glæde.

Denne Histories Udgang mildnede den forriges Rædsel. Damerne smaasnakkede endnu en Stund, indtil Kammerjomfruerne paa et Tegn fra Oldfruen aabnede Dørene ind til Dagligstuen, hvor Lamperne var tændt.

Skønt der var grønne Silkeskærme for Kuplerne og de svage Øjne bar Briller, klagede alle Damerne dog over det skarpe Lampelys, som de ikke fandt nær saa hyggeligt eller godt, som de gammeldags Lys, man selv lavede og klippede.

Efter en lille Nikken over Haandarbejdet

blev de ældste Damer ført ind og lagt til Sengs, støttet og hjulpet af Kammerjomfruerne, som derpaa satte sig til Bords i deres Spisestue og blev opvartet af Stuepigerne.

Kl. ni blev Broen hejst op, Borgegaardsklokken og Landbykirkens Klokker klemtede Natten ind. Piger og Karle forsamledes om den brændte Pavillon, og hvis nogen paa Klostret havde lyttet, kunde man have hørt Træskodansen gaa nok saa tungt paa Pavillonens Brædder.

Men de, der ikke var inde i Klostret inden ni, kom der ikke før næste Morgen Klokken sex, og derfor havde Klostrets Tjenerskab gerne Venner i Landsbyen, hos hvem de kunde faa Morskab og Herberg. — — — — — — — — — — — — — —

»Orden i stort — Orden i smaat«, sukker Priorinden. Saa ubeslutsom har hun endnu aldrig følt sig. Inderlig gerne vil hun selv vaage hos den Syge sammen med Eulalia — men saa Pudevaaret?

Det er aldrig hændet i hendes toogtyveaarige Priorindetid, at to af Konventualinderne

samtidig har ligget Lig. Nu vil det ske. Lægen har sagt, at inden Morgen vil det være forbi.

Altsaa i denne Nat maa Hovedpuden stoppes med fine Gaasedun og syes om med hvide broderede Strimler. Ingen skal kunne sige, at Priorinde Edele Marianne Neckelmann gør Forskel paa Klosterfrøknerne.

Foran hende staar Dejgtruget med Dun, dækket af Smørlærred, et af Sidsels Sjuskerier. Dejgtruget er til Dejg og ikke til Dun, men Sidsel — — Sidsel og Gartneren!

Priorinden klipper og klipper i det fine flamske Lærred med den samme spidse Broderesax, der før sønderklippede Beretes Vilje. Man vilde mene, det var lettere at klippe med en stor Sax, men Priorindens hvide Fingre bliver ømme af at røre ved grovt Metal.

Priorinden klipper og rir sammen, saa syr hun med sirlige Sting, et Forsting og to Bagsting, imedens hun tænker paa Ulrikka.

Hvem skal nu passe Blomsterne? Hvem skal nu kurere de syge Kanarifugle? Hvem skal pynte Gravene ved Juletid og fodre Karperne, de yndige fede Karper? Lille Ulrikka Banner var god til mange saadanne Smaatterier. Tidt og ofte, fortæller Oldfruen, har Velbaarenheden Ulrikka von Banner egenhændigt plukket Favnen

fuld af store Brændenælder til Kalkunkyllingerne. Engang beholdt hun en syg Rugehøne i sin Stue samfulde sex Uger, lige til Kyllingerne selv kunde pille Føde. Aakja! Ulrikka Banner mangler Form, men Hjerte har hun. Priorinden glemmer aldrig den Dag, Ulrikka kom slæbende med Zigøjnerungen, der gerne vilde konfirmeres og døbes i kristen Tro. Hun havde mødt Banden i Skoven og selv tilbudt at beholde Barnet et Aar paa Klostret.

Ulrikkas Sorg, da det blev hende forment, var ganske rørende. Naa, Pigen kom i Huset hos Skovløberens, men der rendte hun fra, og ingen saa, hverken hende eller Banden senere.

— — — — —

Det banker paa Døren, og Oldfruen viser sig.

»Om Velbaarenheden skal ligge i Taarnværelset, eller hvor?«

Priorinden bliver ganske hed ved Tanken, Kiste, Klæder, alt er jo glemt. — — —

Ved Daggry skal Forvalteren skaffe Bud efter det Nødvendige.

Oldfruen gaar, og Priorinden syer videre. Orden i stort — Orden i smaat! Det har Ulrikka desværre nok aldrig haft. Oppe paa Loftet, i den nydeligste Rækkefølge, ordnet efter Stand og Alder, staar Damernes Kister

paa hvidskurede Bukke. Og i Bunden af Kommoderne gemmes Ligtøj fra inderst til yderst. Men Ulrikka har ikke tænkt paa sligt. Eulalia havde ellers fortalt det.

Derimod, naar Ulrikkas Fugle dør, lægger hun dem i Æsker og graver dem ned rundt om i Blomsterbedene, somme under Roser, somme mellem Reseda. Saa finder hun smaa hvide, runde Sten og lægger i Kors paa Gravene. Den eneste Gang, man har set Ulrikka vred, var, da en ny Gartner sløjfede tre af Gravene i den Tro, det var Muldvarpeskud.

Midt under Travlheden kommer Priorinden til at le ved Tanken derom.

Nattearbejdet strider egentlig mod hendes Hovedsætning: Orden i stort, Orden i smaat. Klokken ti plejer hun at trække Uret op, lægge Brillerne fra sig, læse to Bibelsprog og puste Lampen ud. Men dette er jo saa extraordinært, og Vorherre, der selv staar for Tordenvejr og Ulykke, vil nok undskylde hende.

Nu er Puden færdig, hun stopper Dunene i og tænker paa dejlige Gæs med Svedsker og Æbler og fyldig Rødvin til.

Priorinden lægger Puden paa Sengen, klæder sig af og prøver den under sit eget Hoved.

Nu kan Ulrikka roligt dø, Vejen er beredt.

— — — — — — — — — —

— — — — — — — — — —

Omme i Klostrets vestlige Fløj gaar Nattevagten, en gammel »klog« Kone fra Landsbyen, frem og tilbage i den øde Gang. Hun humper ved Stok til og fra Stolen foran Ulrikka Banners Dør.

Konen bander Eulalia, det fornemme Stykke Pak, der ikke finder en anden en god nok til at være i Stue med, men lader en fange Gigt og »Kolden« ude i en fugtig Gang. Fugtigt er der nu ikke, men en Flagermus basker rundt under det hvælvede Loft og bringer Konen til at tro, der er aabent ud til alle Vinde.

Konen drikker kold Kaffe af en brun Dunk, skutter sig gnavent og lægger Øret til Døren, men hører intet. Hun haaber, det gamle Skidt snart maa have pustet ud. Brandsaar er noget fælt noget. Konen ved ellers Raad mod mange Slags Piner, men Brandsaar kan hun kun linde ved Skovsnegle, og naar Saarene er ret store, skal der mange Snegle til, og Folk bliver ækkel ved dem.

Omsider sætter Konen sig i Stolen, lægger Stokken paa Gulvet og sover ind.

— — — — — — — — — —

Inat søger Fuglene ikke Hvile i de forede Reder, men svajer uroligt hid og did paa Hængeplanterne.

Luften i Stuen er tør og skarp af brændt Tøj og sveden Hud.

Ulrikka ligger ovre i Sengen med Armene i stramme Bind og Ansigtet dækket af skørpede Saar.

Eulalia skifter Olieklude over Øjnene og læsker den Syges Tørst med Vin af en Teske.

Der er forunderlig tyst i Stuen, som lyttede bægge Søstre efter Livets Slukning.

Paa det lille Bord ved Sengen mellem Salmebog og Æterflaske brænder fire, tykke Lys. Dem har Priorinden selv stillet til Rette og tændt, — hun ynder at lyse op for de døende.

Fra Lysene falder Skæret bredt henover Sengen, og Eulalia tager ikke sine Øjne fra det lille Ansigt, der ligger midt i Lysningen.

Den Syges Læber bevæger sig, men intet Ord kommer over dem.

Time efter Time sidder Eulalia roligt paa Post, som Søster og Sygeplejerske.

»De rare, tykke Kæmper . . . Herregud, og min lille Enke havde haft saa inderlig godt af dem. Der var næsten ikke fler, og nu er

de brændt allesammen. Det var rigtignok sørgeligt, — nej, hvor det var sørgeligt.« — —

Snart taler Ulrikka forstaaeligt og klart, snart farer hun op i store Smerter og fantaserer vildt.

Pludselig river hun Oliekluden fra Øjnene og ser sig uroligt om i Stuen.

»Det var jo den 28nde — — — Nu husker jeg tydeligt . . . . jeg sad med Brevet, og saa blundede jeg lidt. Hvad var det nu? Kaj stod med en Parasol, ligesaa gul som en Solsikke, og han viftede og vinkede til mig, at nu skulde vi have Bryllup. Og bagved ham i noget skinnende Vand kom Skibet sejlende, det Skib, som skulde bære os til Frankrig. Det havde røde Sejl, og alle mine smaa Fuglebure hang rundt om i Masterne. Men saa — — — uh, hvor det stak og sved, meget værre end Brændenelder — — — og det kolde Vand, jeg faldt i — — — — Men Brevet — — hvor er det? — Hvor er det dog blevet af?« —

Hun ser paa Eulalia og synes at undre sig over at se hende og de tændte Lys, men med et Smil faar hun Øje paa Skrinet med Brevene.

»Aah, ræk mig det, Skrinet, lille Søster. Jeg maa endelig se, om Brevet skulde være kommen deri! Vil du, lille Søster?«

Men Eulalia svarer ikke, rører sig ikke, bevæger ikke Blikket, der ufravendt er rettet mod Sengen.

Den Lille begynder at klynke, og Taarerne pibler frem under de forbrændte Øjenlaag.

Hun vil selv rejse sig og tage dem, men kan ikke engang fjerne Dynen.

»Lille Søster, er du der, eller drømmer jeg? Du ser saa underlig ud. Sig mig, om jeg drømmer? Skal jeg dø inat?« —

Eulalia tier.

»Kan du huske, Søster, hjemme, den Dag, jeg red ud i Tordenvejret paa Bella. — — — Bella, som blev solgt. — — — Aah! ræk mig Skrinet — eller, vil du ikke læse Brevene for mig, allesammen, lige fra det første. Saa tror jeg, at jeg kan falde i Søvn og glemme, hvor ondt det gør!«

I Eulalias haarde, blaa Øjne forraader ingen Glippen, den Kamp, der opriver hendes Sind.

Hun rejser sig, tager Skrinet, sætter sig med det i Skødet, tæt hen foran Ulrikka.

Da hun aabner Skrinet og rører ved det første Brev, er det, som hun rammes af et Slag og lader det falde. Men strax efter griber hun det, bøjer det henimod Lyset og holder det over Flammen til det sidste Hjørne er forkullet.

Hun ænser ikke, at hendes Fingre svides af Ilden.

Ulrikka ser og ser. Hendes Øjne udvide sig og springer frem af Hulerne. Taare efter Taare overtrækker dem med blanke Hinder.

Hovedet bevæger sig stille frem og tilbage:

»Søster, hvad gør du? Søster, kommer Døden saadan? Hvor er Vorherre? Jeg vil bede, at Drømmen maa høre op. — — — — Fader vor, du, som er i Himlen — — — Søster, pas paa, det er jo Kajs Breve — — — aah! du maa ikke, du maa ikke — — — Helliget vorde dit Navn — — — Jesus, Jesus! — — — brænd dem ikke!« — —

Hendes hulkende Stemme har vakt Fuglenes Medynk. De pipper og klynker omkap med hende.

Eulalia tager Brev efter Brev, og brænder dem paa samme langsomme Maade over Lysene. Der har dannet sig Brandskorpe paa Fingrene, men hun bliver ved.

Et lille bristende Suk lyder, idet den sidste forkullede Rest Papir rasler ned paa Gulvet.

Ulrikka er død.

Eulalia tager sin grønne Silkepung frem og lægger to Kobbermønter paa Ligets Øjne.

Fuglene farer forskræmt op imellem Hængeplanterne.

Eulalia aabner Døren og siger ud i Gangen til Vaagekonen:

«Nu hensov Konventualinde Ulrikka Elisabeth Truelsine von Banner blidt og roligt!« —

En lille Sjæl.

De to Damer sad helt sammenklemte i Vinduesfordybningen og søgte at faa Knæene i bekvem Stilling, men Pladsen var snæver, og de maatte begge have Lys over Arbejdet. Alvilda syede grønne Perler paa brunt Klæde til Herretøfler af de dyre. Jantzen stafferede en Toiletpude med blegrødt og safrangult.

Bagved, omtrent under den falmede Juteportière, der havde mangeaarig Øvelse i at fnugge og støve, sad Ester paa en omvendt Baandskuffe og vandt Silke.

Det var nemlig Skik deri Byen, at Skolebørnene, som købte Julearbejder hos Frøken Tvede, forlangte Silke paa »Vindsler, og da Ester havde Tid nok, blev det hende, der kom til at vinde.

Ester inddelte Silkerne i tre, hinanden fjerntstaaende Kaster: Kædestingssilker, der let snoedes i Vildrede og indbragte Skænd, Sysil-

ker, som snærede og skar Huller i Fingrene, og endelig indiske Floksilker, eller Flossilker, der var blødere en Sæbevand, og mere dunet, gnistrende end Kattens Skind.

Den indiske Silke vandt hun kærtegnende langsomt, prøvede den mod Kinden, og strøg den over Læberne, saa det sitrede. Floksilkens Farve var uens efter Lyset og Mængden. Enkelte Traade skinnede lyst som Perlemor og hele Dukker blev dunkle i Farven, som det inderste af Gyldenlakker og Roser.

Undertiden holdt hun op at vinde og saa hen paa Damerne, medens hendes store, dorske Øjne sugede sig mætte i det graa Vinduslys fra Baggaarden.

Det raslende Kanevas, Perlernes Springen fra Æsken til Naalespidsen, Stingenes Knirken og Armenes Skuren mod Arbejdet, dannede en fortsat hvislende Lyd som Insektsummen i stærk Sol.

Denne Lyd bragte Esters Sanser i Svingning, og hun nød en Række Friluftsminder, medens hun lyttede, ubevidst og tanketom.

Naar Butiksklokken ringede, gav det et glad Sæt i Damerne. Den ene skyndte sig ud, i Farten ordnende Haar og Halsstrimmel, den anden bøjede Hovedet tilbage og lyttede. Men

Ester listede over Gulvet med Favnen fuld af Silker for at lege med dem i den ledige Karmplads og stille Farverne sammen i Lyset.

Strax efter for hun tilbage og vandt.

Damerne havde vænnet sig til dyb Tavshed under Arbejdet for at spare Samtaleemner op til Aftenturen og for at skaane Barnets Øren for deres triste Livsfilosofi.

Under Maaltiderne, der indtoges i Karmen paa udbredt, blegrødt Silkepapir, Æskefoer, spurgte Alvilda ud om Skolen og Veninderne, men naar Ester kun gav mumlende Svar, gled Samtalen over i andre Spor.

Den ene sukkede og den anden sukkede. Jantzen talte om »Fortidens Mindegrave« og Alvilda om »et Hjerte, visnet af Mangel paa Sol«, om »Glemselens Urt« og »Gravens tavse Fred«.

De talte ofte et lavendelduftende Sprog, som kun de selv forstod, men undertiden tog en af dem Ester i Armen:

»Forstaar du?«

Hvortil Barnet, klog af Skade, svarede med treven Troskyldighed i Stemmen:

»Næ', hvadfornoget?«

Efter Lukketid, naar Avisen var læst, tog man Tøjet paa og gik Tur gennem mørke Gader

og mørke Skovveje. Ester maatte gaa i tre Skridts Afstand for ikke at høre de Voxnes Tale. Men af de Brudstykker, som Vinden bar til hende, flikkede hun en grumme sørgelig og usandsynlig Historie sammen. Turen endte gerne nede ved Havnen, hvor Damerne snøftede omkap, og hver Aften »var tilfredse, de laa paa Havsens Bund«.

Naar de kom hjem, redte Alvilda Barnets Seng, der stod i Butiken og om Dagen gjorde Tjeneste som Løjbænk. Saa var Madrassen skjult under et broderet Tæppe, der falmede mer og mer og aldrig blev solgt, skønt Prisen stadig blev sat ned.

»Vær forsigtig med Lampen — og glem ikke dit Fadervor, men bed det med Eftertanke!«

Efter lignende ømme Godnatord gik Damerne op paa Kvisten, hvor Jomfruburet var, og drak Kaffe.

Ester klædte sig af, samlede Klæderne paa Disken og sprang i Seng. I dyb Eftertanke og med Øjnene oppe i Papirskærmen paa Blik-lampen under Loftet fremsagde hun to Gange sit Fadervor, drog Vejret befriet, og listede sig paa bare Ben over Gulvet, tog Nøglen fra Vindueshaspen og trak Pengeskuffen ud.

To Øre tog hun, aldrig mere, og dem knyt-

tede hun ind i sit Lommetørklæde. Derefter slæbte hun alle Silkepakkerne hen foran det svage Lysblus, prøvede Farver og valgte enkelte Traade ud af løse Dukker. Hun svøbte dem i Papir og gemte dem i Skolebøgerne, der i Forvejen var fulde af saadanne smaa Pakker.

Saa lagde hun sig tilbage paa Puden og sov ind.

Naar Fejekonen ved Sextiden ruskede i Døren, sprang hun op og tog fat paa Lektierne. Hjernen gjorde Modstand, men hun blev pligtmæssig ved at plapre Siderne igennem, indtil Damerne Klokken otte kom ned. De var altid kvikke og hyggelige om Morgenen, og da kunde det hænde, at Alvilda kaldte Ester sin »dyrebare Skat, vundet gennem Sorg og Skam«. Men Kærtegnene sled Ester sig fra.

Paa Vej til Skolen købte hun Bolsjer for den stjaalne Toøre. I Købmandsporten talte hun efter, om der var elleve, hvis ikke, bed hun dem over, men spiste ikke selv en Stump.

Ilsomt delte hun dem ud til Klassekameraterne og købte sig derved næsten fri for deres ætsende Spørgsmaal, om hvor gammel hendes Søster var, om hvordan det kunde gaa til, at Alvilda havde hvidt Haar allerede, om

det var sandt, at hendes Fader var død tre Aar før hun, Ester, blev født.

Til disse Spørgsmaal kunde Ester intet Svar give, hun dukkede sammen og fik Taarer i Øjnene.

Timen begyndte. Ester kunde ikke sin Lektie, det kunde hun aldrig, og tavs hørte hun paa Lærerindens: »Skam dig, Ester, du, som ovenikøbet gaar her paa Naade!« Ordet Naade blev trukket ud, som stavedes det med h.

I alle Timer sad hun uopmærksomt og gned Silketraade mellem Hænderne — der var Sol i Klassen — eller flettede dem sammen af mange Farver, eller viklede dem om sine tynde, hvide Fingre. Hun vidste ikke selv hvorfor, men det voldte hende saa stærk Glæde.

I Frikvartererne blev hun helst inde i Klassen, men tvang man hende ud mellem de andre, stillede hun sig ret op imod en Mur og stirrede med tomme Øjne paa de andres Leg.

Hendes Gang var usikker og fuglelet. Armene holdt hun tæt ind til Kroppen og skød Skuldrene lidt op, som for at skjule sin lange Hals. Den var svaneagtig tilbagebøjet, ellers ludede hele Skikkelsen.

Kun naar hun sang for ved Morgenbønnen, rettede hun sig i Følelse af sin Overlegenhed.

Hun hørte Stemmen klinge over og gennem de andres, ren og tindrende af Vellyd. Men det var kun paa Skolen, hun sang; hjemme var hun stum som en Skovfugl i Bur.

Ester blev aldrig bedt ud til Veninderne. Den eneste, der vilde have Omgang med hende, var Hesteslagterens lille Datter, og hun regnedes ogsaa for Paria af de andre. Men hos hende vilde Ester ikke komme, siden en af Slagtersvendene tog hende over i Stalden og lod hende se en gammel, blind Hest blive slaaet for Panden.

Hele Ugen glædede Ester sig til Søndagen, Vorherres Dag, som Alvilda sagde, Dagen med Kirkeklokkeklang og Stilhed og Frihed og Ensomhed.

Søndag Formiddag gik Damerne i Kirke eller til Skovmusik, og imedens blev Ester ene hjemme og levede sit eget Eventyrliv, der gav Styrke til at bære den kommende Uges Fangetilværelse.

Da krøb hun ud af Kvistkammerruden ned paa Underbygningens Tag og entrede derfra rundt paa alle Gaardenes Tagrygge, undersøgte Fuglerederne, fløjtede og trillede efter Fuglene, samlede Mos mellem Stenene og stak Hænderne ned i de sodede Skorstenspiber. Var hun i

sværmerisk Stemning, satte hun sig paa Skrævs over Tagrygningen og stirrede over mod Kirketaarnet og Kirkeduerne. Saa drømte hun sin lille beskedne Barnedrøm om en fin Herre, der knælede foran Altret og kaldte hende sin Brud. Men naar Kirkeuret slog to, krøb hun ufravigeligt tilbage gennem Ruden og satte sig til Sytøjet.

Kvistværelset med Damernes Dobbeltseng, Chatol, ormstukne Møbler og sødvamle Lugt, var hende ulidelig imod. Deroppe havde hun altid en Fornemmelse af, at Vægge, Loft og Gulv skrumpede sammen om Tiden og holdt den fast. Hun turde knap drage Aande af Frygt for at blive bedøvet.

En Aften kort Tid før Konfirmationsdagen bad Alvilda Barnet følge med op paa Kvisten. Denne usædvanlige Opfordring blev givet med megen Højtidelighed.

Jantzen havde pyntet Jomfruburet med Grønt og Kransekage og stillet to ret afblegede Mandsportræter frem paa Dugen.

Ester gættede strax, at det ene forestillede Jantzens Ungdomselskede, og at det andet var hendes egen Fader. Alle Omsvøb og billedlige Talemaader var overflødige, Ester vidste saa inderlig god Besked.

Men Alvilda lagde Haanden paa Esters Skulder og fortalte under Taarer og Prædikenreminiscenser, hvilken Skam og hvilken Sorg og hvilken Anger der havde ødelagt hendes Liv. Ester hørte til sløv og halvsøvnig.

Hvem Faderen var, kun det brød hun sig om at vide. Men derpaa svarede Alvilda ikke.

Hos hver Mand, hun siden mødte, spejdede hun efter Lighed med det afblegede Billede foran Kransekagebakken. Da Præsten velsignende lagde Haanden paa hendes Hoved, glødede hun af Fryd og troede, han var Faderen.

Nogle Uger senere tog Alvilda hende med ud paa Kirkegaarden og stansede ved en Grav.

»Der ligger han!«

»Hvem?«

»Din Fader naturligvis!«

Ester saa, at Graven var yderst forsømt. Vild Vedbend dækkede baade Tue og Gang, Stenen var revnet og saa smudsig, at Navnet næsten var ulæseligt. Hun kom med et til at holde af ham, der laa saa forladt og glemt. Ved Siden af var en velpyntet Grav. Mekanisk rakte hun Haanden ud, brød en Kejserlilje og lod den falde paa Faderens Grav.

Denne lille Hændelse uddybede den unatur-

lige Kløft mellem Moder og Datter, og de gik hjem med gensidig fjendtlige Tanker.

De kommende Aar blev pinlige.

Alvilda og Jantzen talte sagte indbyrdes om Utaknemlighed og daarlig Fædrenearv. Ester sad i Rummet bag Butiken nu som før, blot vandt hun ikke mere men broderede selv med Silke, Uld og Perler. Uden Rids eller Tegning kunde hun sy Markens Blomster efter, og hendes Arbejder blev dyrt betalt.

Men Tavsheden var uhyggelig, og Ester mærkede, hvor hendes Nærværelse knugede de andre. Hun tilbød at sidde paa Kvisten, men der var ikke Raad til at fyre begge Steder, og det halve Aar sad de saa sammen uden at vide de fattigste Ord at glæde hinanden med.

De fulgtes ikke mere paa Aftentur. Ester drev ned paa Engene eller bagom Skoven og ledte om Blomster og Bregner til at pynte Graven med. Gennem en lille Laage, der stod aaben hele Natten, kom hun ind paa Kirkegaarden. Naar det var maanelyst, blev hun siddende paa Gravens rustne Jernbænk, Time efter Time.

Hun tænkte paa Faderen og følte for ham, som havde han været hendes Elsker. Skønt hun ikke havde noget Spor, hvorefter hun kunde

søge tilbage og udfinde hans Liv, blev hun dog mere og mere overbevist om, at han havde elsket hende. Hun idetmindste dømte ham fra al Skyld mod Moderen.

Derude ved Graven sad hun, lige til Maanen sank, og nynnede og sang med halvhøj Stemme. Saadan vilde hun have sunget Tiden bort for ham, hvis han havde levet, saadan sang hun ham til Live og rødmede af Undseelse over den Glæde, hendes Sang maatte volde ham.

Hun holdt Graven pyntet og ren. Naar hun gik bort, kyssede hun Marmorstenen til Godnat og kærtegnede den.

Hun var ikke voxet fra Lysten til at krybe om paa Tagene, men om Dagen kunde det jo ikke mere gaa an, og om Aftenen optog Damerne Kvisten — den eneste Adgang, der fandtes.

Men en Aften, da Damerne var Tur, formaaede hun ikke at beherske Trangen, men svang sig rask ud, skubbede Vinduet tæt til efter sig og entrede forsigtigt henad den smalle Rygning. Kjolen var i Vejen, men hun kiltrede den op — den gamle Gaardskarl var nok i Seng, og andres Øjne frygtede hun ikke.

Maanen gled højere og højere. Luften var bølgende fuld af hvide Skyer. Duer og Nat-

fugle fløj over Byen. I Gaderne lød tunge Træskotrin og fjern Vognrummel. Men snart blev alt saa stille, at Vindsuset fra Skoven lydeligt strøg imod hende. Fjorden blinkede ind og ud mellem Enge, der laa i skiftende Lys, med ilende Skygger under Højderne.

Den muldsorte Mose strakte sig ensom og skummel, som en nedlagt Kirkegaard, ud fra Byen. Det glimtede i Tørveskærshullerne, og Ester gøs ved Tanken om Barnemordersken, der samme Aar var draget opaf Vandet. Hende havde hun set, og det var første Gang hun saa Lig, men længe efter, at Uhyggen havde fortaget sig, vedblev hun i Drømme at se Fingermærkerne om den Lilles Hals og Moderens krampagtige Greb om Barnet for ligesom med sit eget Legeme at beskytte det imod det kolde Vand.

I en Krog af Gaarden stod et stort, forkrøblet Kastanjetræ, det var bøjet tværs over, saa Vognene kørte under det som under en Port. I den ene, af Lynet ramte, udgaaede Hovedstamme hang næsten altid halvraadne Kadavere af vilde Katte og gamle Hunde.

Købmandens Fader havde hængt sig der, og samme Dag blev en frugtsommelig Tjenestepige fundet druknet i det store Bærmekar paa

Loftet. En Jernskovl, der brugtes til Øsning, stod fast stemt mod Liget, som havde en eller anden med Magt hindret hende i at komme op. Der fortaltes mange underlige Ting om den Hændelse.

Nu blomstrede den anden Halvdel af Kastanjetræet og de duftende, blusformede Blomster laa helt op over Ladetaget. En forsinket Bi summede om i det storbladede tætte Løv. Ester fik med eet stor Lyst til at plukke.

Hun svang sig ned paa det flade Vadskehustag, entrede paa en ophængt Brandstige opad Gavlen, forbi Vinduet, hvor den hængte Mand havde boet, og gik forsigtig langs Rygningen hen til Ladetaget. Derfra kravlede hun ud i Træet og sad sagtelig gyngende paa de møre Grene, medens hun plukkede alle de Blomster, der bare var Plads til i Bælte og paa Bryst.

Duften gjorde hende døsig, og hun gav sig god Tid.

En Luftning, som gik henover Træet og stænkede Dugg paa Hals og Haar, vakte hende. Hun havde sovet og vidste ikke nu, hvad Klokken vel var.

Hvis Damerne var i Seng, kunde hun kun komme ind ved at banke dem op. Nej, saa hellere blive paa Taget, til Porten blev lukket

op, og hun ad den Vej kunde smutte ind i Butiken. Nøglen bar hun heldigvis hos sig.

Da hun igen kom hen til Stigen, stod Gavlvinduet aabent. Der brændte Lys i Stuen. Ester var lidt ængstelig for at blive set, men kunde dog ikke bare sig for at skæve til Vinduet. Stuen lod til at være tom. Bøger og Papirer flød allevegne, en Bunke halvvisne Blomster hang ned fra en Stol, og stærk Annisduft strømmede hende imøde.

Men i Skyggen ind under Muren sad en Mand og sov. Hans Overfrakke var knappet tæt op i Halsen. Hans Hænder var krøget i hinanden, benmagre og gullige. I Karmen laa en opslaaet Bog, og Ester brændte af Lyst til at se, hvad det var for en.

Men det gik ikke an at blive staaende der midt paa Stigen. Hun løste en stor hvid Kastanjeblomst ud fra Bæltet og lagde den varsomt paa Bogen, men den Sovende gjorde i det samme en Bevægelse, saa Ester af Skræk kom til at skubbe Bogen ned. Hun gav et lille Skrig og løb opad Stigen.

En Mandsstemme raabte: »Hvem der?« Hun svarede ikke og løb videre med bankende Hjerte.

Paa Vadskehustaget standsede hun. Det

var hende ikke muligt at naa op paa det sidste Tag. I flere Aar havde hun ikke været hele Turen og var derfor bleven mindre smidig siden dengang.

Som hun stod der ubeslutsom og ærgerlig, hørte hun Knirken og Støj. Manden naturligvis —

Han kom nærmere. Ester trippede rundt paa Taget og havde Lyst til at springe ned i Gaarden men var bange for Springet.

»Vent lidt, lille Frøken, nu kommer jeg!«

Manden stod ved Siden af hende med tilknappet Frakke, uden Hat og med Salonbøsse i Haanden.

»Finsen, Rottejæger Finsen, Dr. Karl Finsen, til Tjeneste — og De, Frøken Søvngængerske? De gjorde mig helt bange!«

Hun sagde stammende sit Navn og kom i det samme i Tanker om, at Kjolen var kiltret op over Knæene.

Egentlig kunde hun godt lide at høre den fremmede Mand tale.

Han fortalte let og interesseret om Ting, hun nogenlunde forstod; og imedens tænkte han paa hendes forunderlig lette Løb over Taget og saa fra hendes Hals, der i Maanelyset blev marmoragtig livløs, til den dirrende, kraftrøde

Underlæbe, men studsede over Øjnenes blanke Tomhed.

Dum eller uudviklet!

Siden tilbød han og tvang igennem ved lidt brutalt Drilleri, at hun skulde træde paa hans Haand for lettere at svinge sig op fra Vadskehustaget.

Han hørte hendes lyse Godnat men blev længe staaende og saa paa sin Haand. Mærket af hendes lille dybt svajede Fod brændte ham.

Da Ester naaede Vinduet, saa hun gennem det nedrullede Gardin, at Damerne var ved Afklædningen. Hun bestemte sig da til, hellere end aflægge dem Regnskab, at blive paa Taget. Den gamle Gaardskarl kunde sætte en Trappe til Vadskehuset, naar Morgenen først kom.

Ester faldt atter i Søvn med Ryggen mod Skorstenen og Benene trukne op under Kjolen. Hun vaagnede ved, at en Haand strøg over hendes nøgne Hals:

»Men er De da gal, Frøken, at sidde her og hente Dem en Lungebetændelse? Vil De tro, jeg kunde se Dem helt inde fra min Seng. Det gaar minsandten ikke. Kom De nu med mig, saa skal vi to have Løjer, saa kan De fortælle, hvorfor De tilbringer Natten paa Tagene!«

Ester var grædefærdig af Søvnighed og

Skamfuldhed, men hun fulgte dog med over Tagene, ind gennem Vinduet i den lille Gavlstue. Lyset var slukket, Maanen gik ned, og det korte Mørke begyndte.

Finsen tændte en Cigar og stillede Lænestole hen foran Vinduet. Han spurgte, og hun gav smaa daarlige Svar, men han begreb dog af hendes kejtede Udtalelser, hvor ensformig fattigt hendes Liv havde været. Ester vidste knap, hvad hun selv sagde. Hun sad og grundede over noget meget mærkeligt.

Hendes Hud var pludselig bleven saa følsom, at Klangen af hans Ord ramte den med elektriske Stød. Naar hans Arm kom i Nærheden af hendes, følte hun som en blid kælende Kryben inde i Huden. Selv Annislugten og Cigarrøgen berørte hende fysisk.

Hun sad mere end en Alen fra ham, og dog mærkede hun alle Pulse slaa i Benene og blev fugtig hed som under en fast Berøring.

Finsen fortalte, at han nok var Doktor men ikke Læge. Han gav sig kun af med at studere Kulturhistorie. Det vidste lille Ester ikke hvad var, men da han sagde, at han var kommen dertil Byen ene og alene for at undersøge gamle Bygninger, blev hun henrykt.

Var det ikke, som om alle gamle Huse

stod saa revnende fulde af Sagn og Eventyr, at det formelig knirkede af dem? Og kunde man ikke bilde sig de allerdejligste Historier ind, naar man saadan stod paa en faldefærdig Svale og saa sig om mellem Bindingsværkshusene og de fremspringende Gavle?

Ester kendte hver Vraa i Byen. Naar hun gik fra Skole, var der næsten altid nogle af Veninderne, som vilde følge hende hjem, saa for at laane en Bog, saa for at se en Stil; men Ester fandt Paaskud til at undgaa det. Hun vilde ikke have dem ind bag Butiken for Dagen efter at pines med tusinde onde Hentydninger.

Saa gik hun ikke hjem, men drev om i Gyder og Baggaarde, gik op paa fremmede Folks Lofter og Værksteder, smuttede ind i Gange og ned i Kældere og listede saa beskedent om, at ingen tog Forargelse deraf.

Medens hun fortalte om det, kom hun til at huske, at alle Pinerierne var forbi, og hun gav sig til at le ganske umotiveret.

Finsen maatte vide Grunden, og det slog ham, hvor hendes Hjerne i Grunden var kvik og bøjelig, naar man fik hende paa Gled.

Han rømmede sig ofte og bad tilsidst om at maatte lukke Vinduet.

Da det var lukket, blev Ester frydefuld og

bange paa samme Tid. Nu var de sammen, de to, stængt inde for dem selv. Ingen vidste, de sad der. Om de altid kunde blive her! —

Sytøjet, Rummet bag Butiken, det med Alvilda — hvis han vidste det! —

Finsen tog hendes Haand.

»Hvor De egenlig er lykkelig! De finder Glæde og Sorg i smaa, vexlende Ting. Jeg har ingen af Delene. Mit Liv gaar ud paa hverken mere eller mindre end at finde en behagelig, brav Sygeplejerske, der for gode Ord og Betaling vil taale mit Gnaveri — maaske føde mig et Par Svæklingebørn og siden engang om Aaret lægge Krans paa min Grav. Det sidste er dog nu frivilligt!«

Ester krøb sammen og forstod ikke.

»Brystet,« svarede han.

De sad lidt tavse, saa hørte han Ester græde.

Han tog hende ind til sig, og spurgte, hvorfor hun græd, men det kunde hun ikke forklare.

Saalænge han kyssede hende, laa hun ganske stille gemt ind i hans Favn og følte en Fred og Lyksalighed, der stod over alle de bedste Drømme.

Pludselig rejste han sig med et Ryk.

»Gaa nu, Barn, vi ses snart igen, men vær ikke saa dum at fortælle, vi har været sammen!«

Han ledte hende nedad Trapperne, aabnede Porten med sin Nøgle og slap hende ud.

Et Par Aftener senere mødtes de ved Skovbrynet, hvor Ester plukkede Konvaller — og ventede paa ham.

Fra den Nat ventede hun ham overalt og altid.

Han spurgte, om hun vilde gifte sig med ham. Betingelserne vidste hun, de var ikke gode, men hun maatte svare nu med det samme.

Om hun vilde!

Den Aften skammede Ester sig over sine grove Strømper, og den gamle vendte Kjole, der tilmed stumpede og var længere bag end for. Hun gik og trak i Ærmerne for at strække dem helt ud til Haandleddet.

Uden at vide noget om hendes Tanker, spurgte Finsen, om hun kunde lide at rejse med ham til København for at blive klædt paa, som det passede sig.

Da Ester laa i sin gamle Løjbænk, var hun ganske fortumlet. Hun løb surr i sine egne Tanker.

Det var ikke til at falde i Søvn. Ester lod

Lampen brænde og gik rundt i Butiken, saa paa Silkerne, Uldtæpperne, Kanevastøflerne, som hun møjsommeligt havde bestemt og udført, Pengeskuffen med smudsige Trææsker til Sølv for sig og Kobber for sig. Hun vilde ligesom tage Fortiden dybt ind i sig for saameget bedre at kunne nyde Fremtiden.

Tilsidst satte hun sig op paa Disken og gav sig til at hækle en lille Perlepung til Finsen. Rengøringskonen traf hende der i kort Nattrøje — Natkjoler havde Ester aldrig ejet til sin store Sorg.

Da Alvilda fik at vide, Dr. Finsen for Alvor vilde gifte sig med Ester, blev hun glad. Men i Glæden var et Gran Bitterhed mod Forsynet, der havde givet hende selv lutter Sorg. Hun vilde have foretrukket, at Ester idetmindste først kom til at lide noget.

Finsen tog Ester med til København. Paa Hotellet bestilte han to Værelser ved Siden af hinanden.

Hun lod ham have fuld Ret over Legeme og Sjæl og var selv kun dyb, taknemlig Forundring.

Hendes erotiske Følelsesliv stod paa det Standpunkt, at hun nok kunde lide Kærtegn men foretrak Bonbons.

Foran det høje Spejl i Hotelværelset maatte Ester staa og sidde i Timevis, medens Finsen pyntede hende fra inderst til yderst. Hun turde knap røre sig af forlegen Glæde over de lyse kniplingsbesatte Sager, der kom istedetfor hendes grove Undertøj.

Som en Dukke lod hun sig give Strømper og Sko paa og sad med stiv Vrist og Hælen fra Gulvet og saa barneglad paa sine fine Ben.

Men da Friseusen kom og brændte hendes Haar i Krøller og smurte det ind i duftende Essenser, sad Ester med aaben Mund og udspilede Næseboer og var grumme angst for at vaagne midt i Æventyret.

Finsen skoggerlo. Han talte ikke et alvorligt Ord med hende. Naar hun begyndte at fortælle om Alvilda og Faderens Grav, slog han det hen.

Familieskab var ham uendelig ligegyldigt.

I et Lune havde han valgt Ester, det Lune vilde han ikke angre ved for hastigt at lukke Øjnene helt op og se, hvorvidt det havde ført ham.

Nogle Timer om Dagen lod han hende ene paa Hotellet med al den ny Stas, eller anbragte hende i en Droske og gav Kusken Besked; saa

kørte hun rundt og saa og saa og blev dummere af bare Henrykkelse.

Imedens passede Finsen sine Studier. Esters øjeblikkelige Glæde ved Tanken om at undersøge gamle Huse og Gaarde havde strax igen fortaget sig. Deres eneste Udflugt sammen af den Art blev en dyb Skuffelse for begge.

Hun var som stærblind overfor alt det, han kunde se, og hendes tykke Uvidenhed voldte ham Ærgrelse.

Før havde hun opledt forfaldne uregelmæssige Steder for at faa en Stemningsramme om sine Drømme. Nu var Drømmene Virkelighed, nu befandt hun sig bedst ude i straalende Sol, mellem Mennesker og Travlhed.

Saasnart de kom hjem til Esters By, blev de gift og flyttede ind i en lille Villa bagved Skoven, forat Finsen, blot ved at gaa udenfor Døren, kunde indaande Granduft.

Huset var tomt. Kun Finsens gamle Møbler, hans Bøger, knap nok til en Stue, og et Flygel, stod der. Saa købte de ind, Dag for Dag, alt, hvad de fik Lyst til.

Ester kunde ikke forstaa, at noget Menneske havde saamange Penge og var saa ødsel med dem.

Hun gik om og nikkede til sig selv i alle

Spejlene, flettede Blomsterkranse med stor Omhu, hængte dem op rundtom og glemte dem igen, flyttede om paa Møblerne og klædte sig af og paa.

Tjenestepigen morede sig over hendes fuldstændige Mangel paa huslig Kundskab, og Finsen morede sig over hendes tilsyneladende Mangel paa Alvor.

Alvilda og hun saas kun sjælden, men Forholdet imellem dem var bleven mere let og ligegyldig livligt end før.

Faderens Grav blev forsømt. Kirkegaardsstilheden mindede hende om de lange, sørgmodige Timer, der nu var til Ende, og hun taalte ikke at genopfriske dem.

Hun begyndte at tage Undervisning i Sang, og Finsen søgte at give hende lidt Begreb om Klaverspil, men det gik saare langsomt paa Grund af hendes evige Flagren og Uro.

Fra Morgen til Aften trallede hun, inde i Stuerne, ude i Haven, fra Loftskamret og fra Skovhøjen.

Hun lod sig kæle for som en Kattekilling, og Finsens sygelig brutale Lidenskab tog hun imod med nyfigen Iagttagen, uden at granske over, om han gav hende Kærlighed.

I de sidste Aar før sit Ægteskab havde

Finsen holdt Hund, Ester blev hans Tidsfordriv i Hundens Sted.

De levede ganske ensomt. Ester søgte aldrig at udforske hans tidligere Liv. Hun spurgte egenlig aldrig, af Frygt for at være paatrængende; selv i ubetydelige Smaating gennemførte hun denne Diskretion.

Udpaa Vinteren maatte han formane hende til at holde sig mere i Ro. Hun skulde være Moder.

Men Ester stoppede Fingrene i Ørerne og snurrede rundt, til Stuen sejlede med hende. Hun tænkte paa Barnet, som andre tænker paa Dukker, og naar hun begyndte at købe og sy Smaatøj, var det kun af Lyst til saa ofte som muligt at kunne klæde Dukken af og paa.

En Aften kom hun hjem med en stor Bylt. Hun var meget hemmelighedsfuld og bad Finsen blive i sin Stue, indtil hun kaldte. Det ringede og ringede.

Et Par Timer efter hentede hun Finsen, førte ham op paa Gæstekamret, der var overtrukken med lyserødt, blomstret Stof. Midt paa Gulvet stod en splinterny Vugge med Omhæng for, i Vuggen laa den nydeligste Leddedukke svøbt og klædt i det Tøj, som Barnet skulde have.

Ester syntes, det var meget hjerteløst af Finsen at skænde over det hyggelige Paafund, som havde kostet hende saameget Besvær.

Hendes Ufornuft gik over alle rimelige Grændser.

En Vinterdag i klingrende Frost traf Finsen hende uden Overtøj paa Havedammen, ifærd med at prøve et Par gamle Skøjter af hans. Hun faldt bestandig, men sang og trillede og prøvede igen. Finsen vilde skænde, men Ester skød Skøjterne af, satte i Løb op mod Huset og sang et Øjeblik efter af fuld Hals ud gennem Loftslugen.

Undertiden rejste Finsen bort nogle Dage, hvorhen vidste Ester ikke, og det faldt hende ikke ind at spørge.

Engang, medens han var borte og hun kedede sig — det var i Maj Maaned —, fandt hun paa at lave Vinterhave inde i Stuerne. Det kom af, at Finsen en Aften havde udmalet for hende, hvor vidunderlig en saadan Vinterhave tog sig ud, naar den var oplyst af matte Lamper. Hun havde aldrig set en Vinterhave, men vilde nu forsøge at danne en akkurat efter hans Beskrivelse.

Uden videre ryddede hun Finsens Arbejdsværelse, flyttede Sagerne ind i Kabinettet og

den store Havestue og begyndte at køre Jord ind paa en Trillebør. Pigen saa til, og troede, at Fruen var bleven gal.

Ester vedblev. Henved Aften laa Mulden alenhøjt over Gulvet, og Ester pøste Vand paa i Spandevis. Næste Morgen gravede hun Jasminer og andre store Buske op, huggede naturligvis Rødderne over, og plantede med megen Møje Buskene i den klumpede Jord.

Derefter draperede hun Loftet med fuglemønstret Musselin — ligesom Høgvangs Vinterhave.

Fuksiaer og Foraarsblomster var plantet i Smaabede, hvide Figurer anbragte mellem Løvet og Stole rykket ind i Kroge under Buskene, der manglede blot kulørte Skærme til Lamperne.

Midt under det hele blev hun træt og styrtede ind til Klaveret for at synge sig i Ro; men Tonerne skurrede fælt, syntes hun, og hun gav sig til at løsne Klaviaturet og skrue paa Strengene med Stemmenøglen. Men pludselig faldt hun sammen med et Skrig.

Da Finsen kom hjem, var hele Huset i Oprør. Ester laa med høj Feber, Lægen var ængstelig og Alvilda græd over det dødfødte Barn.

Men Ester kendte Finsen og vilde være

ene med ham. Under Feberfantasierne fremgik det, at Synet af det lille, misdannede Barn havde fyldt hende med Rædsel, Afsky og Samvittighedsnag.

At det lille indskrumpede, kun halvt fuldbaarne Foster, havde hvilet i hendes Legeme, maaske var dræbt af hendes Kaadhed, havde ligget som et stygt Lig, medens hun dansede og lo, det kunde hun ikke udholde at tænke sig.

Finsen vaagede over hende med opofrende Omhu, men der var ingen Kærlighed i hans Væsen, og hans Tanker var kun lidet hos Ester.

Naar hun sov og han gik rundt i Stuerne, hvor alt mindede om hendes skæbnesvangre Vildskab, blev han kold af Harme ved Bevidstheden om at være lænket til det dumme, tankeløse Barn, han i et Øjebliks Uoverlagthed havde givet Plads ved sin Side.

Hans Hoste var taget til, og med Sygeligheden kom ondt Humør.

Endogsaa hendes Ydre var ham imod nu. Den glatte, hvide Hud, der rødmede ved den mindste Berøring, mindede ham om Kaninkød, hendes bedende, melankolske Øjne, der fulgte ham som en stum Opfordring til Ømhed, syntes ham som Øjnene paa en pryglet Hund.

Ester talte næsten ikke under det lange

Sygeleje, og alt det, hun laa og tænkte paa, vovede hun ikke at sige.

Hun kom sig. At Finsen var forandret, forstod hun, men Grunden kunde hun end ikke ane.

Frygtsom og stille gik hun om i Stuerne, slog Øjnene ned, naar hun kom om ved Spejlene, for ikke at bedrøves over sit lidende Ansigt, der ikke engang havde Lighed med den spillende glade Ester, der før føjtede om i evig sund Sindsligevægt.

Hvad der bragte hende Fortvivlelsen nær, var den Lede, hun havde faaet for sit eget Legeme. Det var ligesom hun havde sanset sig til Finsens irritable Følelse. Sig selv kunde hun ikke slippe fra, heller ikke fra Tanken om det, der var sket.

Bestandig, vaagen og i Drømme, var det for hende, som om noget dødt, forraadnet, noget af det lille Lig, var bleven indeni hende.

Ester søgte atter ud til Faderens Grav som til et stille Fristed, hvor hun var ventet og elsket.

Hjemme i Stuerne drev hun ørkesløs rundt, altid spejdende efter en Anledning til at vise Ømhed.

Men naar han uden at sige et Ord viste

sig i Døren og saa igennem eller over hende med et Udtryk af Ringeagt og Ubehag, krøb hun frysende sammen og listede bort langs Væggen.

Undertiden, naar han var borte, satte hun sig igen til Klaveret og forsøgte at synge. Men Taarerne kom snart, for hun valgte kun smaa triste Folkeviser, der ikke kunde vække Glæde.

Finsen tog ofte bort flere Dage ad Gangen — nordpaa til en Ven, sagde han.

Hvergang levede Ester i det smertelige Haab, at han pludselig skulde komme stormende hjem, lave Opgør, fordre Skilsmisse — eller komme med Kærlighed som før.

Hun udmalede sig Gensynet indtil de mindste Enkeltheder. Hele Dage stod Bordet dækket med Vin og Blomster. Pigen satte ind og tog ud, hovedrystende over al den Lidelse, hun var Vidne til. Og Ester klædte sig i sin bedste Pynt.

Men Gensynet var ens. Han kom træt og irriteret, skubbede til Stole og Borde, skændte over Maden, slog Vinduer op eller forlangte Ild i Kakkelovnen, selv Midtsommers, eller satte sig uden at sige et Ord i en Stol og blev siddende i Rejsedragten timevis.

Hans Træk var slappede, Øjnene urolige

med en forpint Glimten. Han saa ud som en Morfinist.

Langt ud paa Natten laa Ester vaagen og hørte paa hans besværlige Aandedræt og den klagende Stønnen, der fulgte ham under Søvnen. Men hun lod ham ikke ane, hun var vaagen.

To Gange havde hun rejst sig for at give ham Vand, men begge Gange stod han strax op, gik ind i sin egen Stue og blev der.

Hun følte sig som et Fattighusbarn, der af Naade er optaget i et rigt Hjem, men hver Dag kan vente igen at blive kastet ud i Elendigheden.

Finsen var rejst bort. Dag gik efter Dag. Hun hørte ikke fra ham, han kom ikke. Men der var foregaaet den Forandring med Ester, at hun slet ikke mere ventede ham, men hensank i sløvt Grubleri.

Ude i Haven sang en lille Solsort. Den sang sin korte melodiske Strofe saa ofte og saa kvægende rent, at Ester maatte prøve at tage Tonen efter. Og da hun først havde prøvet og hørt sin Stemme ude i den granduftende Morgenluft, kunde hun ikke stanse, men sang og sang, medens Taarerne trillede over Kinderne.

Dengang hun ved Anlægningen af Vinter-

haven havde flyttet Finsens Bøger ind i Dagligstuen, fandt hun et Hæfte Grieg'ske Sange. Hvor de var kommen fra, vidste hun ikke, og der blev ikke Lejlighed til at faa det at vide.

Finsen sang ikke selv.

Nede i det ene Hjørne, hun havde ikke bemærket det før, stod kradset med fin, stejl Dameskrift Navnet: Gyda Linde.

Gyda Linde!

Med Klangen af dette Navn listede Skinsygen første Gang ind i hendes Sjæl.

Det var forfærdeligt!

Og det forfærdelige kom inde fra hende selv. Der sad Angsten og nagled hende gennem Sjælen med sit onde Øje.

Hun gik fra Vindu til Vindu og saa ud i Solen. Løvet stængte til alle Sider, kun mod Vest laa den skumle Mose med sort blinkende Vand og sorte Tørvetuer.

Hun rørte ved Nodebladet, lod det falde og tog det igen.

Kun et Navn!

Saa stillede hun Bladet paa Klaveret, spillede Melodierne igennem og sang dem en for en, mange Gange, tankeløst og klagende.

Det gik med Havelaagen.

Hun anede, det var ham, og vilde flygte,

men kunde ikke. Finsen traadte ind, mere varsomt end han plejede. Han blev staaende bagved hende og saa paa den blottede Hals, saa paa de stille Hænder, der havde foldet sig i Skødet, saa paa de tindrende Blink, der gled fra Øje til Haand, fra Øje til Haand, indtil Hænderne selv blinkede som dugvaade Blade.

Han kyssede hendes Nakke, og det jog igennem hende, som om et Brændemærkes hede Jærn var bleven trykket mod Huden, og hun dukkede sig dybere.

»Lille Stakkel, blev jeg længe borte?«

Ester var saa uvant med hans Blidhed, at hun ikke vovede at tale.

Hun vedblev indvendig at gentage Navnet: Gyda Linde — Gyda Linde.

Men det var Alvor med hans Blidhed.

De spaserede sammen i Haven og i Skoven, ofte maatte han standse for at hoste og faa Vejret; han plukkede Blomster til hende og talte livligt.

»Har jeg været meget ond imod dig, Ester? Jeg tror det, men du skulde vide, hvor forpint jeg har været. Det kom over mig, da vores Barn blev født — det døde lille Væsen. Før var jeg ligeglad med Livet, men da blev jeg bange. Ned ad Bakke gaar det hver Dag, Gra-

ven er snart naaet. Jeg gav dig Skyld for meget, som du er uskyldig i. Jeg har haft en Sorg — jeg har den endnu, men du spørger mig ikke, og jeg kan ikke tale med dig derom. — — — Du lille, kære Barn!« —

Han strøg hende over Haaret. — »Nu rejser vi to bort sammen, saa ser jeg at blive rask og livsfrisk igen. — Maaske er det ikke for sent!«

Han troede, de talte sammen, men Ester tav.

Hun tænkte, Sorgen han bar paa, det maatte være Gyda Linde, Fru Gyda Linde. Ester var saa ganske overbevist om, at Gyda Linde var gift, ellers havde de to jo ikke haft noget at sørge over.

Og nu havde de været sammen og talt om deres Kærlighed, derfor var han saa glad og god.

Den Aften var det, Finsen igen bad Ester om at synge: »Jeg trænger til Sang, din Stemme er saa ren og ægte. Den lyver ikke, den er ikke falsk — — — syng Barnlil!«

Hun bladede i Noderne — — Gyda Linde!

Med skælvende Stemme sang hun de første Strofer af Griegs: »Jeg elsker dig!«

Hans Haand ramte hende haardt i Ansigtet:

»Hvad vover du — — du? Det var det bedste, jeg ejede, og det har du profaneret —

— — de Sange — — — aah, hvor kunde du!« —

Han rev Noderne fra Klaveret og fik et voldsomt Kvælningsanfald.

Hans skamfulde Undskyldninger bagefter hørte hun ikke paa. Hun var ikke vred, hun forstod saa godt — Gyda Linde!

Der sad hun og saa ned i Tangenterne med sit store, dorske Blik.

Elfenben og Ibenholt og skærende Lys fra Lampetterne, og bagved den ustanselige Hoste.

Ester lod rede paa Gæstekamret. Hun vilde give ham Fred til at tænke og sove. Selv var hun træt.

Hun hørte ham gaa frem og tilbage underneden med urolige Skridt, standsende, hvergang Hosten kom.

Saa blev der stille.

Hun traadte hen foran Vinduet og saa nedover Haven. Det var en klar, kølig Nat, og Løvet bevægede sig tungt.

En tør Hoste fik hende til at fare sammen, og grebet af en pludselig Bekymring løb hun nedad Trapperne ud til Bænken, hvor Finsen sad.

Han sov.

Hun rørte blidt ved ham, og han greb hendes Haand:

»Gyda!«

I det samme vaagnede han og saa Ester staa i sin lange, hvide Natkjole med blottede Fødder i det vaade Græs.

»Gaa ind«, bad hun, »du kan ikke taale det!«

Han rystede af Kulde og gik ind. Ester pakkede ham til med varme Tæpper.

Paa Bænken, hvor han havde siddet, fandt hun næste Morgen et Billede. Bagpaa stod med samme Skrift som paa Sangene: »Høgvang i September 79. Karl fra Gyda!«

Det var altsaa mere end ti Aar siden. Han var næppe 26 dengang og hun?

Ester plukkede Blomster og gik ind. Imellem dem havde hun stukket Billedet.

Da Finsen saa det, skottede han op til Ester, men hun spurgte roligt:

»Karl, er det hende?«

Han nikkede.

»Naar du tog nordpaa til en Ven, var det saa ikke til hende?«

Han laa lidt tavs, en brændende Rødme bredte sig over hans Ansigt:

»Jeg saa hende kun fra Haven — naar hun sang!«

»Holder hun af dig, som du af hende, Karl?«

Han svarede ikke.

Ester bøjede sig ned over ham:

»Nu gaar jeg ind og synger for dig. Behold hendes Portræt her. Jeg synger ganske, ganske sagte. Tænk saa, at det er hende!« — —

Hun satte sig til Klaveret og sang Griegs: »Jeg elsker dig!«

Inde i Sengen laa Finsen og græd.

Ester spurgte prøvende: »Du talte vist med hende sidst, du var saa glad?«

»Ja, ja, men spørg mig ikke, frit mig ikke, jeg kan ikke tale om hende til nogen!«

Højere op paa Dagen kom han atter til Kræfter, stod op og talte om Rejsen. Medens han pakkede Bøger ind, skrev Ester et lille Brev:

Fru Gyda Linde!

Jeg ved intet og forlanger intet at vide. Karl holder af Dem, og De maa altsaa holde af ham. Men tro mig, jeg ved intet udover det. Karl vil ikke tale til nogen om Dem.

Kære Fru Gyda Linde!

Karl er syg, meget syg. Nu vil han rejse.

Men Lægen sagde imorges — til mig, forstaar De — at det vilde være et Mirakel, om Varmen kunde hjælpe. Hvis De nu kom til ham, af Dem selv, uden at nævne mit Brev, saa tror jeg, det var det Mirakel, der kunde frelse ham.

Kan De ikke rejse paa anden Maade, bed saa Deres Mand fra mig — jeg beder ham derom saa bønligt — at give Dem Lov.

Og jeg siger Dem, Fru Gyda Linde, at mig har Karl aldrig holdt af, det maa De tro!

Og jeg lover, at medens De er hos ham, og hvis De rejser til Syden med ham, skal jeg ganske stille gemme mig bort.

Naar jeg beder Dem om af og til med et lille Par Ord at skrive, hvordan han har det, maa De ikke blive vred.

Men har De ikke Lyst, skal jeg finde mig i at undvære ogsaa det. Kom blot, men kom snart.

Ester Finsen.

P. S.

Syng for ham, syng meget. Sangene staar paa Klaveret. Han har ikke stillet dem dèr, jeg fandt dem ved et Tilfælde. Lev vel, Frue, og Tak.

E. F.

— — — Da Brevet var skrevet og afsendt, blev Ester betuttet. Hvad skulde hun gøre? Hvorhen skulde hun gaa?

Hun saa ind i en endeløs travl Række Dage bagved Butiken i det snævre Rum hos Alvilda og Janzen. Naalen ind og Naalen ud. Munden fuld af Støvfnug fra Uldgarnet. Kaffeosen, der hang i Luften og aldrig kom bort. Aftnerne ene paa Kvisten.

En endeløs Række Dage uden Maal og Med. — Hun var jo uduelig til alt og maatte dog selv se at skaffe til sit lille Behov.

I et af sine vrange Øjeblikke havde Finsen klaget over, at hun, der havde saa udpræget Farvesans, ikke kunde hverken tegne eller male, at hendes smukke Stemme var uskolet og utilgængelig for Skole, at hun med sine kaade Luner og sin hurtige Forstand dog var saa uvidende, glemsom og ligegyldig overfor Kundskab.

Denne haarde, sande Dom, som før havde saaret, saarede nu dobbelt. Det var, som hans Ord slog Bom for hendes Tilværelses Grænser og tvang hende til at optage den Fortid, hun bestandig havde stræbt at glemme og holde nede.

Men Finsen afbrød disse mørke Tanker.

Han kom ind til hende med et Dokumentpapir i Haanden.

»Se her, Barnlil! Naar jeg, om en Maaned, eller om et Aar skal bort — du ved, hvad jeg mener — sikrer dette Papir dig hele min Formue. Jeg har saamænd ikke forøget eller tjent den. Det er Mødrenearv. — Gør du saa den Brug deraf, du vil. Rejs, mor dig, nyd! For min Skyld skal du intet Baand paalægge dig. Møder du en Mand, som du kan holde af, gift dig saa og del Formuen med ham. — — — Græd nu ikke, din lille Tosse, endnu er jeg her, og med min gode Vilje bærer man mig ikke ud for det første!«

Han vilde gaa, men vendte sig atter mod hende:

»Aah, hør engang, Ester! Mine Bøger og Møblerne i min Stue har jeg testamenteret til — — — en anden. Lad det ikke pine dig. Det er en gammel Tanke hos mig. Hvis Vedkommende forsmaar det, vil du nok — for at skaffe mig nogenlunde Ro i Graven — holde Autodafé derpaa! — — — Jeg siger dig det nu, fordi jeg er ved at ordne alt Skramlet, og man kan jo aldrig vide!« — — —

Han gik ind til sig selv, hostende og smaaleende. Gennem den aabne Dør skimtede Ester

Billedet af Gyda Linde, staaende op mod en Bogpakke paa Skrivebordet.

— — — Mon han nogensinde vilde tænke paa lille Ester, naar han og Fru Gyda sad sammen og talte om deres Kærlighed? Mon han vilde gætte, at hun kun havde handlet saadan for at bringe det eneste Offer, der stod i hendes Magt at bringe.

Var hun bare vis paa, at den smukke Fru Gyda altid vilde være om ham, naar han blev rigtig syg.

Jo — der maatte komme Brev nu og da, det følte hun, Breve om ham, maaske med Hilsen fra ham. Nu gav hun ham bort. Gav, det, der aldrig havde været hendes. Ja netop gav, frivilligt, med Glæde — og Taarerne faldt over hinanden, medens hun tænkte paa denne frivillige Gave — nu gav hun ham bort.

Men naar han, hun kunde tænke det ud, var død, vilde der et Sted langt borte være en Grav, som hun alene maatte passe. Fru Gyda Linde skulde jo hjem til sin Mand igen.

Ester kom til at tænke paa den lange Rejse til Syden, med Toget, ad Jærnbane. Hun havde aldrig kørt med Toget. Hendes eneste Rejse med Finsen var med Skib frem og tilbage. Saa ofte, saa ofte havde det staaet for hende som

en Længsels herlige Opfyldelse at køre ud med de lange, tunge Vogne, der for frem gennem Dalen, langs Fjorden og svandt mellem Bakkerne. Den blaa Røg kunde vippe saalænge i Luften, før den flød ud i Skyerne.

Søndag Formiddag fra Kvist og Tag havde hun stirret efter den blaa Røg og ønsket sig bort med den.

Ester begyndte at pakke nogle Smaagenstande ind, Gaver fra Finsen, Smykker, Barnelegetøj, som han havde købt i København i muntre Øjeblikke, Baand og Handsker. Men da hun kom til Klæderne, de rigtige Klæder, blev hun tvivlraadig. De hang og laa i Skabe og Skuffer, pynteligt, dyre og fine.

Burde hun tage noget af det med? Var det hendes, det, som var købt for hans Penge, til hans Kone?

Den tarveligste Kjole, kun den, vilde hun tage, og lidt Undertøj til den første Tid. Ingen Smykker.

Ester var kun tyve Aar. —

At tage Afsked med alle disse kostelige Sager, der hver og en havde bidraget til hendes Lykke, var en egen, stor Sorg, som nok blev lille i Sammenligning med den anden, men dog nagede helt ind i Hjertet.

Hun havde Penge nok foreløbig, mer end to Hundrede Kroner. De laa i blanke Guldmønter i den lille Perlepung, hun havde hæklet til Finsen om Natten, siddende paa Disken. Den var for lille til ham, saa havde hun faaet den tilbage, saadan spækket. De Penge havde hun jo ikke havt Brug for endnu.

Men saalænge til hun vidste, naar Gyda Linde kom, maatte hun blive.

Blot Adressen paa Brevet var rigtig! Hun havde ikke spurgt Finsen, men uden videre benyttet Bagagemærket fra den lille Kuffert, han plejede at have med, naar han tog »nordpaa til en Ven«.

Næste Morgen fik hun Telegram. Finsen tog selv imod det og spurgte i stor Uro, fra hvem det var. Men Ester gik uden at svare. Der stod:

»Jeg skal komme, men bliv for Himlens Skyld. Tag imod mig ved Middagstoget. Jeg skal nok kende Dem. De har misforstaaet meget. Hilsen. Gyda.«

Om tre Timer!

Finsen sad ude i Haven, han saa bleg og ophidset ud. Ester sneg sig ud til ham, pegede paa en lille, mørk Rose:

»Giv mig den,« hviskede hun halvgrædende.

Han skar en hel Dusk af og rakte hende ligegyldigt Roserne.

Saa fjærne var hans Tanker, at han ikke saa, hvor bedrøvet hun blev staaende og vilde sige noget, som hun dog ikke fik over Læberne.

De Roser, som han end ikke saa paa, medens han brød dem — de var skaaret af, som man skærer Kørvel, med et rask Snit, uden at lægge Mærke til Knopper og unge Skud — vilde hun ikke gemme paa, men lagde dem ind paa hans Bord ved Fotografiet.

Tre Timer! — Og Tiden gik. Ester samlede i en lille Bylt de Ting, som hun havde bestemt at føre med. Hvorhen Rejsen kom til at gaa, vidste hun ikke. Hun syntes, det blot gjaldt at komme bort, inden Smerten voxede hende over Hovedet.

I den øverste Kommodeskuffe laa en fuldstændig, hvid Silkeunderdragt. Den havde kun været paa Bryllupsdagen. Ved Siden af den, sirlig sammenfoldet, laa Finsens Bryllupsskjorte, ogsaa af hvid Silke. Desuden var der Friserekaabe og to Pudevaar af Silke.

Friserekaaben hængte hun frem ved Spejlet. Pudevaarene trak hun over Puderne i Sengene.

Saadan, saa fint og godt skulde Fru Gyda Linde have det, fordi hun kom.

Men hendes lille Hjerte krympede sig i svag Fortvivlelse, og hun kom til at spilde Taarer paa den hvide Silke.

»Hvor skal du hen, Ester?« spurgte Finsen, da hun gik ud gennem Haven. Ester vendte sig ikke, men svarede med tyk Stemme: »Til Toget.«

Saa klappede Laagen i efter hende, og hun troede Paradisets Porte stængte for evigt.

Hun gik foran paa Perronen mellem mange ventende Mennesker, men hun saa dem ikke. De angik ikke hende, hun havde aldrig følt sig i Slægt med dem.

Deres Øjne og Snak fulgte hende som onde Tanker. Toget kom. Nogle steg ud, andre steg ind, hver søgte sine, Toget kørte videre, Perronen blev tom.

Med næste Tog — — langt, langt bort, maaske til et fremmed Land med Bjerge af Sten og evig Sne. Mount Everest, Davalagiri — Højden havde hun glemt, men mange Tusind Fod var det.

Ester orkede daarligt at tænke paa mere end en Ting ad Gangen. Nu stod hun med sin lille Bylt under Armen og saa efter den tunge, skrattende Vognkæde, der slæbte Hjulene bort over blanke Skinner langs Aaløbet.

Nogle Oxer stak Hovederne frem af Kreaturvognen og brølede.

Hun blev rød. Som Karl havde gjort Nar, da hun ikke kendte Forskel paa Køer og Tyre!

Gyda Linde var glemt i disse Øjeblikke.

Forbauset vendte Ester sig. En høj, smuk Dame spurgte:

»Fru Ester Finsen?«

»Ja!« — nu gik det op for hende, hvem det var: »Aah, Gudskelov De kom, Frue — — tak tak!«

»Jeg er jo ikke Frue, kære lille Barn, De tager ganske Fejl — — jeg har aldrig været gift!« — —

»Men?« — —

»Slet ikke noget men, jeg er nok ikke helt ung, men gift er jeg ikke. — De ventede mig altsaa — hvordan gaar det?«

»Tak, hvis De — — maa jeg — — vil De ikke med hjem strax? — — Jeg kan jo — — blive her eller — — vise Dem Vejen!«

»Vise mig Vejen, ja det skal De rigtignok, men ikke nu. Vi vil først tale sammen, vi to. Stakkels lille De! Det har været slemme Tider, har det? Men nu skal vi hjælpes ad og faa ham rask. — — — Der er Skov her omkring, eller Anlæg?« —

Ester nikkede.

»Saa gaar vi hen og finder os en Bænk, at vi kan faa talt ud. De viser Vej. — — Herregud, er De Karl Finsens Dukkepige? Bliv ikke vred — det var ham selv, der sagde det. De pyntede en Dukke ud med Barnetøj — ikke? Kan De se, jeg ved rigtig god Besked!«

»Jeg er saa dum og har ikke Forstand paa nogen Verdens Ting. Jeg holder blot saa grulig af ham; men det maa De ikke bryde Dem om. Jeg skal nok rejse — — se, her har jeg lidt Tøj, og Penge har jeg ogsaa — — og saa haaber jeg — — — maaske kan jeg lære noget!« — —

Gyda Linde bøjede sig og kyssede hende midt paa Gaden:

»Lille enfoldige Sjæl — De skal jo netop blive. Det er Dem, der har noget at udrette og ikke mig. Jeg skal blot sætte Fart i Tingene!« —

De fandt en Bænk, og Gyda Linde gav sig til at fortælle. Ester hørte efter med aaben Mund og Taarer rullende nedad Kinderne.

Lidt efter fulgtes de hjem til Finsen.

Samme Aften skrev Gyda Linde hjem til sin Moder:

Min egen, fortrolige Veninde!

Hvem skulde tro, at den gale Gyda, der aldrig kunde faa Lystighed nok, nu sidder til opover Ørerne i en stilfærdig, tragisk Opleveise? Du maa ikke blive bange, Mama, om du ikke hører fra mig i nogen Tid. Dette her er indviklet og kræver al min Fantasi — (min Evne til at lyve for mig selv og andre). Der bliver ikke Tid til Breve.

Men, lille Mama, det giver Stof til Bogen, Bogen, som sansynligvis aldrig bliver færdig, før jeg engang ligger paa »Sottesengen« og maa skynde mig, for dog at have noget at møde med i den anden Verden.

Forresten er dette noget, jeg tror, jeg udretter noget her!

Tænk dig, jeg kommer og træffer det yndigste, forvirrede Barn med Bylt under Armen og Taarer paa Næsetippen.

Hun vilde rejse ud i den vide Verden, for at jeg og Finsen kunde blive alene med vor Kærlighed!

Romantisk — hvad?

Den smaa Ester passer i Grunden yperperligt til vores Ven, Karl Finsen, men hun har begaaet den (ret kvindelige) Dumhed, at vise ham for stor Kærlighed.

Den stakkels dumme forelskede Mand!

Det er blevet en fix Idé hos ham, at han dør af Kærlighed til mig. Om jeg saa kunde vise ham den Ko, hvis Mælk har fyldt hans Moder med Tuberkler, vil han dog tro, at Tæringen kommer af Sorg og ikke er en nødvendig Arvelod.

Hvad synes du, jeg skulde gøre, Mama?

Sige til ham, at jeg bryder mig ligesaalidt om ham nu som forleden, da han laa paa Knæ i Havegangen (det havde regnet), og du fik mig til at bilde ham ind, at jeg i det mindste aldrig havde elsket andre Mænd — sige til hende, at jeg ikke kunde udrette noget? Vel, det synes du slet ikke var rigtigt!«

Hvad gjorde jeg saa? —

Fik hende til at fortælle den sødeste Historie og kramme ud med alle de smaa Tanker, der kan opstaa i et tyveaarigt Hoved — mere er hun ikke — og lavede paa staaende Fod en brændende Elskov, som jeg — jeg nærer til en vis Frederik Stenersen.

Kender du ham? Jeg gør det ikke.

Naa, galt staar det til. Lægen har opgivet Karl Finsen. Vel senest om en Uge er Barnet Enke.

Jeg sendte hende ud til hendes Faders Grav. Han har aldrig vedkendt sig hende, Skarnet, men ligegodt er han hendes eneste Tilflugt, naar Finsen piner hende.

Staklen havde fundet nogle Sange, som jeg for en halv Snes Aar siden gav Karl Finsen i et svagt Øjeblik. Minsandten, om han ikke slaar hende, det lille Pus, og taler om sin »dyreste Helligdom, som hun har profaneret.«

Jeg kan ikke gøre for det, men jeg blev rasende vred paa ham, saa syg han er.

Medens hun nu er paa Kirkegaarden, gaar jeg altsaa hjem og træffer ham i stum Andagt — foran mit Billede, et gammelt slet Fotografi fra mine unge Dage.

Men jeg gav frækt en Scene stormende forelsket.

Hvor det hjalp!

Man skulde tro, han blev ganske rask med det samme. Det benyttede jeg mig af og talte til ham om den lille opofrende Sjæl.

Karl blev rørt.

Denne Handling, som, trods al barnagtig Komiskhed, virkelig smager af Storhed, har imponeret ham.

Jeg nægter dog ikke, at jeg blev aandelig træt af den Lyven for hende og for ham.

Nu tror hun, at jeg elsker en anden, men foregiver at elske ham. Han foregiver at elske hende men tror, jeg elsker ham.

Resultatet er: Han viser sig forelsket i Ester. Hun tror at have vundet ham igen. Alle er glade.

Herregud, Mama, det drejer sig jo kun om Dage. Naar alt er overstaaet, vender jeg hjem til dig. Men du maa være forberedt paa at faa et Barn til i Huset, mit Plejebarn, lille Ester.

Vil du tænke dig, Karl Finsen har testamenteret mig sine Bøger og Møblerne fra Studereværelset — Minder om gamle Dage, da jeg sad og gabede i stum Beundring for hans Kundskab.

Lad nu lille Ester bo inde mellem de Bøger og de Møbler — men først skal det hele desinficeres.

Du kan tro, vi faa Glæde af hende.

Hun sidder herinde, stille som en Mus, og pakker Bylten ud.

Nu skal vi ned. Jeg har lovet at synge ham i Søvn — saa kan Ester imedens være hos ham og tage imod (den mig tiltænkte) Kærlighed.

Levvel, du kære!

Gyda.

Af Dværgens Dagbog.

Min Hage er flad og firkantet som en Smørske. Man siger, min Hud er rynket og graa som Huden paa nøgne Aber.

Men jeg har aldrig set en Abe.

I Zoologisk Have kommer jeg ikke, der er kun aabent om Dagen, naar Menneskene gaa om derinde. Men naar jeg om Natten sniger mig langs Indhegningen, hører jeg Rovdyrenes Brøl.

En pukkelrygget Dværg — et vanskabt Misfoster!

Hvor grinagtigt!

Jeg burde vises frem for Penge

— — — — — — — —

Jeg *er* bleven vist frem for Penge — —

Naar jeg tænker paa de Aar, er det, som Blodet springer frem af Hjernen, og jeg ser sort og rødt for Øjnene.

Nu er hun død, Malvina, den forbandede, den evigt forbandede Skøge.

Mig tog hun i Haanden; og jeg var sulten og pjaltet og smudsig. Saa gik vi fra Dør til Dør op i de høje Huse. Det hev i mit Bryst, det trak i mine Lænder. Puklen var tung som Bly at slæbe.

Hun bad om lidt til sig og sin stakkels syge Broder. Folk saa paa mig og talte til mig med Stemmer, der skjalv af Medynk og Latter. Jeg kunde ikke svare, vilde ikke svare.

Men de gav os allesammen. I min Haand blev Pengene lagt. Knap var Døren lukket, saa rev hun dem fra mig, af Frygt for at jeg skulde stikke noget til Side.

Nede paa Gaden gik Malvina kærligt med mig ved Haanden. Selv der gav Folk os Penge.

Børnene fulgte os i Horder, hvor vi gik.

»Se ham, se ham der!« lød det rundt om. Naar jeg hostede, og naar Folk ikke gav Penge nok, nappede hun mig, saa Armene sad i blodige Vabler.

Min Føde var som den, der kastes for Hunde. Ofte fik jeg intet.

Hun pyntede sig og gik ud. Mig laaste hun inde paa Kvistkamret, at jeg ikke skulde rømme.

Stundum kom hun tilbage ud paa Natten, da var hun gerne fuld, og hendes Tale var saadan, at jeg forstod, hun solgte sit Legem for Penge.

Men hun behøvede det ikke, hun tjente nok endda. Der var Dage, hvor hun samlede indtil et halvt Hundrede Kroner af min Haand.

Flere Gange tog hun sine Mandfolk herop for at vise mig frem.

— — — — — — — —

En Sommeraften havde hun lukket mig inde uden Mad. Træt af at græde og rase klædte jeg mig af og krøb under Tæppet. Der laa jeg, nøgen, hed og sulten.

Saa kom hun op, fulgt af en gammel Mand, der bar hendes Trøje og Parasol. Hans Haar var graat, og han viste hele Tiden Tænder, baade naar han talte og lo. Hun trak Tæppet bort og holdt et tændt Lys hen for at vise ham mit usle Legeme. Jeg bed hende i Haanden. Men da holdt han mine Arme fast, og hun slog mig med Parasollen, til den splintredes.

De lo og kyssedes i Pavserne mellem Slagene.

Derefter satte de sig hen og drak Vin,

hun paa hans Skød. Jeg hørte hende spørge: »Hvad faar jeg saa for den Forestilling, gamle?«

Han tog et Par Sedler og gav hende dem med de Ord: »Jeg har sjælden faaet saa sund en Latter, den fortjener ærligt sin Belønning. Men saa maa du love at købe en Hundepisk til dit lille Dyr. Dressur med Silkeparasol bliver i i Længden for kostbar!«

Hun lo: »Det er bedst, min lille Skødehund faar noget at drikke — Prygl er jo kun tør Kost!«

Hun tog en Vandkande og hældte Indholdet ud over mig, der rystende og feberhed laa og vaandede mig af Smerte.

Men da sprang jeg op i Sengen og sparkede hende saa haardt i Underlivet, at hun besvimede. Jeg haabede, at hun var død.

Den gamle Mand hentede Politi, men forsvandt med det samme.

Jeg var 18 Aar dengang og kunde idømmes Straf; men hun bad for mig, hun, med den Motivering, at jeg var en stakkels Idiot, som hun havde lovet vor afdøde Moder at beskytte.

Medens hun laa paa Hospitalet, satte en Nabokone Mad ind til mig, men talte aldrig,

hun var vel bange, at Idioten skulde gøre ogsaa hende Fortræd.

I de Dage, jeg var ene, søgte jeg at tage Livet af mig, men det mislykkedes.

— — — — — — — —

Jeg ved ikke og kan aldrig faa opklaret, om det var Løgn eller Sandhed. Men mit Had til ham er voxet saa stærkt og ubændigt, at jeg helst vil tro, det er sandt.

Saadan passede det bedst til hele min øvrige Skæbne.

Hun stod og pyntede sig i ny Silkekjole, som var sendt hertil, medens hun laa syg. Det var faa Timer efter hendes Tilbagekomst fra Hospitalet.

Pludselig greb hun mig om Haandleddene og hvæsede ind i mit Ansigt: »Ved du, hvem der har givet mig den Kjole? Ved du, hvem der er min rigeste Elsker? Ved du, hvem den Gamle var, som holdt dig, da jeg tærskede dig igennem sidste Gang?«

Maalløs ventede jeg mere.

»Det var din — Fader! Men du kan stole paa, jeg dyer mig for at sige det til ham!«

Det løb rundt inde i min Hjerne. Jeg tror, jeg spurgte med Taarer i Øjnene: »Jamen du da, saa er det jo ogsaa *din* Fader?«

»Nej, du er god. Véd du da ikke, at Moder fik Mønt for at tage dig. Din Moder stak til Amerika. Men nu véd du da, at din Fader er en fin gammel Heire, der ikke i nogen særlig Grad længes efter sin puklede Dreng.« — — —

Det kan være Sandhed, det kan være Løgn. Moder har jeg saagodtsom ikke kendt.

Kærlig var hun ikke.

— — — — — — — —

En Aften førte Malvina mig ind i et offenligt Lokale, hvor Musiken spillede. Nogle Damer sang. Deres Fødder var saa smaa, syntes jeg, at de kunde skjules i min Haand.

Jeg forstod ikke Ordene. Et Tæppe rullede ned, og Folk klappede. Lidt efter rullede det op igen og — en Dværg traadte frem. Han havde Klæder paa af Fløjl, og Sabel og Guldkæder over Brystet. Han dansede og sang og var meget glad.

Jeg glemte min Angst for Mennesker, rejste mig for at se og klappede midt i, jeg alene.

Det var, som saa jeg første Gang i mit Liv et Væsen af samme Stof som jeg.

Uden at vide af det, var jeg først krøbet op paa Stolen, derfra op paa Bordet.

Saa mærkede jeg en voldsom Syden og

Prikken i Huden og hørte en stærk Susen, som naar det regner gennem Kastanjer.

Alt Blodet steg til Hjertet med bedøvende Smerte, og Støjen rundtom voxede som en Storm.

Jeg vilde springe ned, men var som lammet. Jeg saa Tæppet glide langsomt ned, men ingen klappede, og jeg hørte kun den voldsomme Brusen.

Bevidstheden vendte tilbage. Endnu stod jeg der. Alles Øjne var rettede paa mig. Det var mig, Lyden gjaldt.

En Stemme raabte gennem Larmen: »Vis ham der frem; lad os faa ham; han er s'gu mere ægte, og saa har han Pukkel!« —

Derefter lød en ustanselig Klappen. Orkesteret spillede, mens Folks Latter overdøvede Musiken.

Hun tog mig ved Haanden, og jeg lod mig viljeløs lede op gennem Salen. Alle rejste sig. Paa Vejen stansede hun ved flere Borde og bad om lidt til sig og sin lille Broder.

Vi kom ind i en smal Stue, opad Trapper, nedad Trapper, over et Loft med Snore og lange, malede Skærmbrætter. Og vi kom ind i et fint Værelse, hvor en Herre sad og drak Vin.

Han sprang leende op, da han saa os:

»Drømmer jeg — han er jo storartet. Tusind Tak, kære Frøken, De mer end holder Ord. Skal vi strax træffe Aftale?«

Han tilbød hende 15 Kr. hver Aften i tre Maaneder. Hun slog til. Det blev skrevet op paa Papir.

Alt, hvad jeg skulde gøre, var at klædes som Page i lyseblaa Silkedragt med Silketrikots helt op til Livet, bukke, naar den anden Dværg havde sunget og spasere frem og tilbage med ham under Armen. Knælende skulde jeg overrække ham en Buket, og han — skulde sætte sig paa min Pukkel og svinge Buketten over Hovedet.

Det var alt!

»Jeg vil ikke,« brølte jeg, men Direktøren lo: »Frøken, De svarer mig for, Kontrakten ikke brydes?« Paa Vejen hjem vilde jeg løbe bort og drukne mig, men hun kaldte Politiet til Hjælp, og fortalte den gamle Historie om Idioti og Vanvidsanfald. Man spændte mine Hænder i Jern og kørte mig hjem.

Dagen efter kom en Mand for at tage Maal til Pagedragten. Jeg bad ham, skønt hun var tilstede, om at redde mig ud af hendes Klør. Han smilede blot til hende og formanede

mig til at være føjelig mod min Søster, der i saa mange Aar havde savnet og tigget forat skaffe mig det nødvendige.

»Hun sulter mig,« skreg jeg.

Men hun aabnede et aflaaset Gemme og viste en hel Del god Mad:

»Det nægtede han at spise før!«

To Dage senere skulde jeg optræde første Gang.

Hjemme paa Værelset laa de store Plakater med mit Navn og et — om muligt — forvrænget Billede af míg.

»Verdens mindste Dværg med Hundredpundspuklen« blev jeg kaldt.

— — — — — — — —

Hvad véd jeg mere! —

Da Folk kastede Buketter op til mig og jublede, var det, som om de spyttede mig i Ansigtet.

Jeg styrtede frem for at kvæle dem. — —

Jeg, Dværgen!

Begge Ben var brækkede.

— — — — — — — —

Alene laa jeg i en hvid Seng med hvide Omhæng. Kvinder, klædt i sorte Kjoler og hvide Hovedsæt, gik omkring mig. De havde

blege, strenge Ansigter, men de lo ikke ved Synet af mig.

Det var nok i tre Maaneder, jeg laa i den hvide Seng, men mig forekom det som en lang, mild Dag og en lang, halvlys fredelig Nat.

De strenge Kvinder, det var Nonner, knælede for Fodenden af min Seng og bad.

De plukkede Blomster og stillede ved mit Leje.

De læste for mig uvidende Barn og bragte mig Bøger.

Mod Aften aabnede de Vinduet, og Haveduften strømmede ind.

Det var godt at leve i de Omgivelser, og jeg glemte helt, jeg var en pukkelrygget Dværg.

En af Nonnerne fortalte, min Søster var død af Tyfus. Jeg græd af Glæde, men de troede, jeg havde Feber.

En anden Gang kom en høj, gammel Herre og sagde, at min Søster havde efterladt næsten 6000 Kroner, som vilde blive mig udbetalt.

Det hjalp ikke, jeg nægtede at modtage en Øre af Skøgens Penge.

»Kan De ernære Dem selv?«

»Nej, ikke endnu, men jeg vil lære noget.«

»Ja, saalænge maa De da beholde Pengene, at De ikke skal ligge Staten til Byrde!«

Det blev saa bestemt, at jeg skulde lære Maattefletning, og Renten af Pengene bruges til Husleje. Formuen kunde jeg efter min Død skænke til de Fattige.

— — — — — — — —

Jeg var begyndt at komme op. Indsvøbt i Sjaler med Krykker under Armene og Nonnerne som Hjælpersker, humpede jeg over Gulvet. Omsider troede jeg at kunne gaa ene og bad Nonnerne lade mig forsøge uden Vidner. To Dage prøvede jeg, tredje gik det helt godt.

Nu kaldte jeg de gode Søstre ind for at vise dem min Dygtighed.

Bagved mig hørte jeg en Latter, saa brutal stærk, at de ikke formaaede at undertrykke den.

Det var eneste Gang, jeg saa Nonnerne le.

Jeg havde nok glemt, jeg var en puklet Dværg.

— — — — — — — —

Hele Dagen fletter jeg Maatter. Nej, ikke hele Dagen. Jeg har et lille Sakristi bagved mit Kælderrum, og derinde holder jeg Andagt.

Der ligger en Madras og et Uldtæppe. Vinduet er stænget og mørkt af det Støv, Forbigaaende hvirvler op.

Madrassens Krølhaar ligger spredt over Gulvet, saadan har jeg stampet deri.

Tæppet er flaaet af Negle og Tænder.

Snart er det for hullet til at kvæle mine Hyl.

Snart — og saa vil Drengene lægge sig paa Maven for at lure ned i Kælderhullet, hvor den pukkelryggede Dværg skaber sig.

— — — — — — — —

Dværgen længes efter Sol.

Han tør ikke gaa op til den, og den vil ikke komme ned til ham.

Han længes efter Sol og smaabitte grønne Blade, der kravler ud af dunede Hylstre, smaabitte Blade, saa lyse og tynde som Insektvinger. Blade med syrlig Duft og læskende Smag.

Blot en Myretue — en Grøft med Rølliker og Skarntyde.

Lidt fugtig Muldjord.

Skyggen af store Træer — Lyset, der glimter og spiller Boldt med sig selv gennem Grenene —

Dværgen længes efter at promenere sin Pukkel i den gode Guds velskabte Natur.

— — — — — — — —

Jeg var der i Nat, lige til Daggry. Forsigtig sneg jeg mig langs Murskyggen forbi Søerne.

Der var helt mennesketomt. En Køter fulgte mig. For at stanse dens Bjæffen gav jeg den Maden, som var beregnet til min Skovtur.

Værst var det at slippe udenom de offenlige Haver. Der vrimlede det af Mænd og Kvinder.

Jeg bliver svimmel af den søde Duft, der hænger ved deres Klæder og klæber sig til Luften, hvor de har gaaet.

Naar nogen kom tæt hen til os, bøjede jeg mig ned og klappede Hunden.

Jeg naaede derud. I Gangene, hvor Par efter Par drev afsted, turde jeg ikke gaa. De lyse Nætter er begyndt.

Men i Ly af Underskoven, inde mellem Bregnerne, der var trygt. Hele Favnen fuld af Bøgegrene og Vaarblomster plukkede jeg.

De smaa Konvaller staar i Knop. Jeg kender Bladenes Duft, længe før Blomsten kommer.

Luften var saa lys, at jeg hele Tiden syntes at skimte Solopgangen. Men jeg blev træt, og hvor jeg lagde mig, faldt jeg strax i Søvn.

Først da en stor Sky, rød som et Valmu-

blad, sejlede hen over mig, vaagnede jeg. Det var fuld Morgen.

Hunden sov endnu, men da jeg rejste mig, sprang den logrende hen til mig.

Som om den ikke troede sine egne Øjne, skottede den op paa mig, trak sig ganske langsomt baglæns bort med Halen mellem Benene, og satte pludselig ind i Krattet i vild Flugt.

Jeg kunde lide at møde mig selv paa et ensomt Sted. — —

Paa Hjemvejen kom jeg forbi Ladegaardslemmerne med Kost og Vandkande.

De lo af mig som af en slet Vittighed.

— — — — — — — —

Konen, der gør rent hos mig og bærer Maatterne til Opkøberen, siger, at jeg ser syg ud. Hun spørger, om jeg lider af Kærestesorg!

— — — — — — — —

Idag læste jeg i en gammel Bog om Dværgen, der blev Hofnar. Han var forelsket i Prinsessen, men hun slog ham med sin Ridepisk, og brugte ham som Skammel, naar hun traadte op i sin Karm.

Den Dværg druknede sig.

Hvor han maa have været graadig og utaknemlig ikke at være tilfreds med saa stor en Gunst.

— — — — — — — —

Naar jeg har vænnet mit Øre til at lytte, kan jeg opfange enkelte Strofer af hendes Sang; men kun paa stille Aftener, hvis Vinden bærer til.

I Vinter, en Aften i Snestorm, stod jeg under hendes Vinduer og lyttede. Sangen forekom mig saa smuk, at jeg usle Orm, tillod min Hjerne at fraadse i vanvittige Drømme.

Saa standsede Sangen. Lidt efter kom en høj, ung Mand ud. Han nynnede og havde nær revet mig omkuld. Meget høflig bad han mig undskylde og — vilde give mig en Sølvmønt. Jeg gik over paa det andet Fortov og saa op. Et Vindu blev aabnet, og hun bøjede Hovedet ud og saa i den Retning, som Manden havde taget. Stormen slog Ruden i.

Men jeg stod der længe endnu.

Ventede jeg, at hun skulde kaste en Sølvmønt ned til mig? —

Jeg havde samlet den op af Rendestenen og kysset den og baaret den paa mit Bryst.

— — — — — — — —

Jeg har hørt et Sted, at man har en Gift, der hedder Belladonna. Naar den dryppes i Øjnene, bliver Pupillen stor og blank.

Mine Pupiller er matte. Hvordan mon Belladonna købes? Hvis jeg ringede Apotekeren op inat, vilde han vel tro, jeg var gal.

— — — — — — — —

Naar hun gaar forbi min Kælder, ser jeg kun de smaa Støvler og Skørtet, der kælent slynger sig om hendes fine Ben. Jeg kan ikke faa Ansigtet bort fra Ruden, og Børnene raaber ned til mig.

Saa maa jeg ind i Sakristiet at holde Andagt

— — — — — — — —

Jeg har Belladonna. Konen skaffede det. Nu drypper jeg en Draabe i hvert Øje.

— — — — — — — —

Ja, Pupillen skinner som Metal, og Øjnene bliver dybe i Farven, som naar man har grædt længe.

Vidste jeg nøjagtigt, naar hun kom forbi, vilde jeg, trods hele Gadens Yngel, gaa hende imøde og stirre paa hende, til hun huskede mit Blik.

— — — — — — — —

Hvor jeg vilde være tilfreds, om jeg var blind!

Var jeg dog kun blind!

Saa vilde jeg famle mig frem gennem Gaderne, suge Luft og Samtale ind, nyde Tilværelsen, drømme, digte — —

At Folk vendte sig efter mig, hvad vidste jeg derom?

Hvad vidste jeg om Forskellen mellem dem og mig?

Himlen og Farverne vilde jeg ikke savne. Med Øret kunde jeg gribe og sanse alt, fuldgodt som de Seende.

— — Kun ikke hendes Skønhed! — —

Var jeg dog blind!

Saa havde jeg aldrig anet hendes Skønhed!

— — — — — — — —

Maatter af Siv — Maatter af bløde grønne Siv, der endnu har Søvand i Aarerne og Søduft i Huden — —

Hver Dag fletter jeg fem Maatter af grønne Siv. De er voxet ved Skovsøens Bred, og jeg har selv set dem i Live, set dem gro.

— — Jeg sad i en Baad, med hvem véd jeg ikke. Mine Hænder var tynget næsten ned til Jorden af tunge Læderposer fyldt med Sand. Dem bandt Moder om mine Haandled hver Morgen for at tynge Ryggen lige. En klog

Kone havde givet det Raad, og det fulgtes, indtil vi igen flyttede til Byen.

Lægen paa Kysthospitalet sagde, at det barbariske Raad kun havde til Følge, at min Ryg trak sig endnu mere krum.

Hvad gjorde det for Resten? Et Par Tommer mer eller mindre spiller ingen Rolle for Verdens mest veludviklede Dværg — —

— — Jeg sad i Baaden og vilde gerne prøve at løfte en Aare, men Sandposerne var alt, hvad jeg orkede at bære. Saa sad jeg og stirrede ned i Vandet. Det mindede mig om Gyldenlakker.

Solen sved mig i Huden, jeg tørstede.

Vi kom ind til et stort Bed med hvide Blomster, saa hvide, at jeg først troede, de var af Porcelain. De laa og svømmede paa runde Blade, og der fløj Sommerfugle over dem.

Men bagved var en stor Skov, som hele Tiden bøjede sig ned mod Vandet, og hvergang den bøjede sig, hørte jeg en Susen, der gjorde mig melankolsk. I Skoven voxede høje gule og blaa Blomster, saa høje, at jeg ikke kunde naa Toppen af dem.

Det var Aakander, Siv og Iris, blev der sagt.

I mange Nætter siden laa jeg og drømte

om den mørke Skov, der kun havde Stammer men ingen Blade.

Ordene Siv, Aakande og Iris blev fra den Stund de smukkeste i Sproget, for de fyldte mig med en Stemning, jeg ingensinde før havde kendt.

Af de grønne, ranke Siv fletter jeg nu Maatter med mine knoglede Fingre.

De silkeglatte Siv, som Dagen igennem badede deres Legeme, skal nu gulnes og visne.

Saa lægger Menneskene dem foran deres Døre, at Gadesmudset kan trædes ned i dem.

Hvis jeg vilde, kunde jeg flette mange flere i Dagens Løb, men det volder mig Ubehag.

Det er, som pinte jeg levende Væsener.

— — — — — — — —

Skrædderen var her. Han har Ret, naar han siger, det er af yderste Vigtighed, at netop mine Klæder sidder godt. Det vilde være den største Anbefaling for ham, om han kunde faa Tøjet til at slutte glat om min Pukkel. Med megen Alvor foreslog han mig at tage Silkeopslag i Brystet: »Det vil klæde Deres mørke Haar og smukke Øjne.«

Men, hvor det er frygteligt at faa taget Maal og prøve! Hans tykke, glinsende Ansigt forraader ham. Han føler over min Pukkel,

maaler min visne Krop og mine kødløse Ben med et Velbehag, der gør mig rasende.

— — — — — — — —

Man har inviteret mig paa Sejltur! Konens Nièce, Lavra, holder Fødselsdag og ønsker, jeg skal være med paa Turen.

Konen taler altid om den Lavra. — Hvordan ser hun ud?

Det er en altfor mærkelig Idé at invitere mig!

Er det af Medynk?

Er det for at se paa mig?

Konen maatte jo vide, jeg var menneskesky!

Da jeg svarede nej, beklagede Konen det, »for Lavra interesserede sig saameget for mig.« —

Hvordan mon Lavra tænker sig en Dværg med Pukkel?

Hun maa være dum!

— — — — — — — —

Dagen kan blive saa uendelig lang.

Det hjælper ikke, jeg sætter Uret i Staa. Det hjælper ikke, jeg tæller hvert Slyng, mine Fingre tager i Sivene.

Bagved mig, i Stilheden, hører jeg Tiden gaa, men det er, som selv de forløbne Sekunder

bliver i Stuen og fylder den med evig Uophørlighed.

Jeg har tænkt alle mine Tanker forfra og bagfra. Jeg har ønsket det ondeste ondt over hvert sundt Menneske.

Jeg har hugget min Pande mod Gulvet og grædt.

Men Tiden staar stille.

I Vinduet hang en lille Hankanarifugl. Den søgte tappert at være mig til Behag. Den sang, saa saare jeg tog Klædet bort fra dens Bur, og tav, naar jeg dækkede til.

Men der var i dens Fløjten en Ligegladhed, som haanede mig.

Saa en Dag klemte jeg med to Fingre under dens Hjerte.

Buret hænger der endnu.

— — — — — — — —

Jeg har nu brugt en hel Flaske Belladonna. Naar jeg ser mine Øjne i Spejlet, er det, som jeg saa ned i to dybe Mosehuller, hvor det glatte sorte Vand dækker over forraadnede Lig.

— — — — — — — —

I to Nætter har jeg ikke faaet Blund. Hun var hos mig i en kort Drøm. Som en Døgnflue i et Spindelvæv skælvede hun af Angst. Men

hun var mit Bytte, og jeg vilde suge det ud til sidste Blodsdraabe.

Da jeg slog Armene om hendes Liv for at favne hende, saa hun paa mig med saadan Rædsel, at hendes Øjne bristede og faldt ind i Hulerne. Jeg holdt et iskoldt Lig i mine Arme. Kødet skrumpede ind, og det nøgne haarde Skelet skurede mod mit Bryst. Skelettets Tænder bed mine Læber til Blods, og jeg vaagnede ved Smerten.

Hvorfor vaagnede jeg? Hvorfor kunde Drømmen ikke vare evigt?

Hvis hun døde, og man lagde mig i Kisten hos hende og gravede os tre Alen under Jorden, jeg skulde velsigne min Skæbne.

Da vilde Tiden ikke forekomme mig lang nok.

At kryste hendes fine Legem mod mit, Sekund efter Sekund, indtil ogsaa jeg blev kold — det var Salighed.

Men ak, min magtesløse Kærlighed er som en Sten, der er gaaet til Bunds i Savnets store Hav. Alle Ønsker og Bønner skyller hen derover, men Stenen bores dybere ned i Sandet.

— — — — — — — —

Var det Drømmens Betydning?

Hun gik forbi iaftes. Jeg blev staaende i min Kælderdør for at se hende komme tilbage. Jeg stakkels Nar havde trukket i mine nye Klæder.

I halvtredje Time ventede jeg, saa kom hun og Manden fra i Vinter. Da de skulde gaa forbi, traadte jeg helt ud paa Gaden.

Han saa halvt erindrende paa mig og hilste; men hun tog ham skræmt under Armen og skyndte sig bort.

Vinden bar til, og jeg hørte hende sige: »Jeg tror jeg blev gal af Angst, hvis jeg mødte den grusomme Vanskabning en Aften, naar jeg var ene!«

— — — — — — — —

Jeg har grædt i disse Dage. Mænd græder ikke, men Dværge er ikke Mænd.

Det brænder inde i mine Pupiller. Jeg kan ikke taale at læse.

— — — — — — — —

Gud i Himlen lad hendes første Barn blive en pukkelrygget Dværg! —

— — — — — — — —

Imorges, lige da jeg var staaet op, bankede det paa min Dør. Konen har selv Nøgle, og jeg følte ikke Trang til at lukke Fremmede ind. Et Par Gange bankede det, men jeg satte mig

roligt til Maatterne, ærgerlig over, at Konen ikke kom og lavede Morgendrikke.

En Skygge gled over Gulvet, og da jeg saa op, mødte jeg et smilende Kvindeansigt, som fyldte Kælderruden. »Luk op«, raabte hun, og jeg lukkede op.

»Tante er syg, og jeg har lovet at hjælpe Dem i hendes Sted, — jeg er Lavra!«

Min mugne Kælderstue passede daarligt til hendes elegante Ydre, og det var med megen Flovhed, at jeg saa hende rede Seng og gøre rent.

Bedst som det var, kom hun hen til mig, holdt en lille Flaske op for mit Ansigt og sagde: »Deres Øjne er saamænd kønne nok foruden!«

Havde jeg dog gemt den dumme Belladonna!

Kaffen smagte mig usædvanlig rart. Men jeg følte en underlig Kriblen i Huden, hvergang hun gik om ved mig.

Hendes Klæder og Haar havde samme Duft som Kvinderne udenfor de offenlige Haver.

Man kunde tro, den Duft var giftig.

Hun beklagede, at jeg ikke var kommen med til Sejlturen, de havde savnet mig.

Hun talte saa naturligt, at jeg troede, hun mente det.

Maaske gives der virkelig Kvinder, som hverken føler Afsky for Dværge eller ser paa dem med nysgerrig Moro.

Klokken blev mange, inden Frøken Lavra gik — hun bad mig kalde sig Lavra alene.

Det var ikke let at forstaa alt, hvad hun sagde, og hun talte hele Tiden.

Men en Ting forekommer mig gaadefuld:

Lige midt i en lang Historie om Nutids Kvinder, udbrød hun:

»Nej, saa var Malvina anderledes klog; hun vidste da at holde sine Varer i Pris!«

Hvem mente hun? Har hun kendt Malvina?

— — — — — — — —

Jeg sov helt godt inat, stod tidligt op, og ordnede Stuen, ja overvandt min Menneskeskyhed i den Grad, at jeg selv gik over Gaden og købte Fløde og Brød.

Vel var det, for Lavra kom strax efter. Hun var rigtignok saadan klædt, at det havde været upassende at lade hende gøre rent.

Da vi drak Kaffe og hun sad overfor mig i sin lyseblaa udringede Kjole med Guldkæde om Halsen og mange Armbaand paa de hvide Arme, følte jeg mig som en Bonde, der har faaet en Prinsesse ind i sin Hytte.

Hendes Læber er blodrøde udvendig, men

naar hun taler og bevæger dem, er de blaablege som Tandkødet indenfor.

Jeg spurgte rentud, om hun havde kendt Malvina.

»Bevares ja, vi kender hinanden allesammen. Hun var klog, men en gerrig Rad! — Naa, det kom vel Dem godt tilpas! Ellers havde De jo ingen Arv faaet!« —

Jeg dumme Idiot!

Nu saa jeg Sminken.

Helst havde jeg sparket hende ud af min Stue, men man er ikke forvænt med Damebesøg! Desuden havde hun en vis lammende Indflydelse paa mine Sanser. Jeg har aldrig smagt Vin, men jeg tror, jeg blev beruset af hendes Frækhed.

Luften herinde er fyldt med hendes Aande. Gulvet bærer usynlige Mærker af hendes spidshælede, glinsende Sko. Møblerne har suget Elektricitet af hendes Legeme. Og mine Tanker er omklamrede af de tvetydige Ord, hun talte.

Kommer hun igen, flygter jeg.

— — — — — — — —

Idiot.

Dværg.

Skulde der i Verden findes den Skøge, der

for Betaling vilde give sig til en vissen pukkelrygget Dværg?

Storhedsvanvid at tro sligt. — Maaske vil hun lokke nogle Penge fra mig.

Bedre Anvendelse kunde Malvinas Arv da ikke finde.

— — — — — — — —

Hun sagde: »Hvis De en Aften længes efter Selskab, send da Bud efter mig — jeg har Gadedørsnøgle.« —

— — — — — — — —

Tilgiv mig, du Eneste, Tilbedte, Gudinde, paa hvis Alter min Sjæl forbrænder! Tilgiv, at mit Blod er tykt af Brynde!

Tilgiv, at mine Tanker river Kyskhedslinet af dit Legem!

Et Kryb har forpestet mig. Jeg raadner op af smudsig Gift.

Kunde mine Negle flænge dit Billede af mit Begær, da rev jeg Hjertet udaf Livet.

Men Dværgen maa pines og pines og pines. — Der gives ingen Udvej.

Jeg luskede ud i Skoven ved Nat for at bade mig i Bækkens iskolde Vand. Men hjemme i Kælderhulen raaber det fra Siv og Væg og

Loft: — »Naar De en Aften længes efter Selskab, send da Bud efter mig!« —

— — — — — — — —

I leende, sunde Mennesker, I tror vel, at Dværgen har sin Glæde i at læse Bøger af Jer og om Jer! I tror vel, at Eders Drømme fylder ham med Salighed! I tror vel, at Livet, som I beskriver det, svæver forbi ham, højt over hans Hoved som et Fata Morgana.

Nej, nej, saadan læser Dværgen ikke. Han ser alt i Hulspejl. Hans Sjæl er forvrænget som hans Legeme. Hvor I finder Honning, suger han Galde. Hvor I saar Elskov, høster han Had.

Digterne taler om Lidelse, som om de kendte dertil. —

Har I prøvet at grue for Synet af Jer selv?

Har I levet med Mørket som Jeres eneste Ven og blindet Øjnene af Frygt for Solen? Har I følt Tilværelsen som en Gabestok, hvor hvert Sekund spyttede Jer i Ansigtet?

— — — — — — — —

Mere Belladonna —

— — — — — — — —

Smerten i Øjnene volder mig Behag. Men hvorfor søge Mørket gennem mange Maaneder, naar det kan findes i et eneste Nu?

Jeg er jo ikke fejg! Fejg — jo vist er jeg fejg.

Saalænge hun lever, tør jeg ikke dø.

Forsage hendes Skønhed, hendes Afsky — dertil mangler jeg Mod.

— — — — — — — —

Igen i Nat opsøgte jeg den lille Skovbæk. Dens Rislen er sød Musik for mine Drømme. Men Natten var for lys. Maanen skinnede paa en rolig Himmel, og Vandet flød sagte og glat.

Jeg saa mit Legeme spejle sig deri, men ikke som Træet, der kaster en dæmpet Skygge over Vejen. Mit Billede viste sig endnu mere grufuldt forvredet, end det er. Saa fór det bort under Vandet, kom igen, dansede om mig, skar Ansigter og forsvandt.

Siden drev jeg om i Skoven paa Maa og Faa, rystende af Kulde.

Pludselig var det, som én huggede mig i Panden med en Øxe, og jeg faldt bagover.

Det var kun en død Mand, hvis Støvle jeg var løbet imod.

Han hang i Træet over mig. Hans Ansigt var ikke blaat, men grønt som Egebladene om ham — eller var det Maaneskæret, der farvede det?

Øjnene stirrede forbavset, genkendende paa

mig, og Tungen faldt ned over Læben, som paa en tørstig Hund.

Jeg kunde ikke lade være at røre ved hans Ben, derved kom hele Kroppen i dinglende Bevægelse, og igen ramte Støvlen mit Hoved.

Mennesker med rank Ryg og hele Lemmer hænger sig i Træerne, og Dværgen spaserer Maaneskinstur under deres døde Kroppe! —

— — — — — — — —

Jeg tænker mig, hvordan det vil gaa, naar man finder mig med Reb om Halsen.

Ingen vedkender sig Slægtsret til Liget. Ude paa Hospitalet klædes det af til den nøgne Krop. Unge Mennesker stimler sammen og siger Vittigheder paa dets Bekostning.

Maaske trækker de Lod om de enkelte Legemsdele. En faar Hovedet til sit Skrivebord. En anden koger Kødet af Rygraden og stiller den op som Pryd i sit Konsultationsværelse.

De kommer op at skændes om Rygraden, den interessante Hvirvelkrumning vil de alle have. Men de slaar sig nok til Taals. Benene, Dværgens latterlige Ben er ogsaa gode — som Brevpresser eller, naar de drejes, til Pibebrædt.

For Resten vilde det være hensynsløst mod

mine »Medmennesker« at hænge mig i en offenlig Skov.

Sæt en ung Pige, naar hun gik til Stævnemøde, fik min Støvlesnude i Hovedet!

Kærlighedsguden i min Lignelse kunde nok gøre hende betænkelig ved Tilværelsen.

Nej, en elskværdig Dværg vilde opsøge et dybt Vand og en stor Sten og et Reb.

Fiskene er ikke kræsne. De skal nok faa Kødet spist. Siden kunde det jo være ret vittigt at lade Vandet slibe Benene til, saa de om et Par Hundrede Aar drev paa Land, blev funden og sat i Spiritus som nye Beviser paa Urtidens fæle Øglearter.

Lille Dværg, du vaaser, du er syg! —

— — — — — — — —

Hun gik forbi, ganske langsomt, ganske langsomt. Jeg saa paa hendes Øjne, at de havde grædt istedetfor at lukke sig til Søvn.

Blikket ramte mig, men hun saa mig dog ikke.

Hovedet hang paa den slanke Hals som en syg Blomst paa sin Stængel.

Kan hun sørge?

For hvem?

— — — — — — — —

Fire Nætter i Træk har jeg besøgt Manden i Træet. Han venter mig roligt paa samme Plet.

Naar jeg kommer, flyver Fuglene bort fra hans Hoved og skriger, som om jeg forstyrrede dem i deres lovlige Arbejde.

Han og jeg er Kammerater nu, næsten Venner.

Vi har Hemmeligheder sammen. Jeg røber ikke, hvor han har skjult sig, og han røber ikke, at Dværgen kaster sig ned paa sit Ansigt og borer Fingrene dybt i den duggede Muld og græder over sin Skæbne. Han røber ikke, at Dværgen har søgt at klatre op i Træet til ham for at maale Dødsspringet.

Og han tier med Dværgens kluntede Fald. —

Hvor Døden forandrer Menneskets Træk! Om han var min Broder, jeg vilde ikke have kendt ham!

Dog slipper han næppe for Genkendelse og Gisning og Undersøgelse. —

Jeg tager min Hat af, naar jeg gaar, og hilser, naar jeg kommer.

Mangt og meget har jeg spurgt ham om, men han er tavs som selve Skæbnen.

— — — — — — — —

Da jeg ved Daggry kom ud af Skoven, mødte jeg Lavra. Hun gik med en ung Fyr under Armen. Hendes Kinder var graa.

Men hun lo til mig: »Naar sender du Bud, lille Krøsus?«

Duften hænger endnu i mine Klæder. Jeg véd, det er Indbildning, men jeg sanser den tydeligt.

— — — — — — — —

Hvorfor véd jeg Navnet paa den Skøge? Hendes kender jeg jo ikke!

Hun gaar forbi min Dør mange Gange hver Dag.

Det er, som Sorgen gør hende rastløs. Hvilken Sorg?

Hendes Klæder er ikke sorte. —

Var jeg blot Dværg i Bjærget, skulde jeg smedde ved Nat og Dag for at samle den gyldne Lykke til Kæde om hendes Hals.

— — — — — — — —

Man har fundet ham. Jorden bærer Spor af mange Fødder, og Fuglene søger ikke mere til.

Men jeg savner min tavse Kamerat. Han var dog det eneste Menneske, i hvis Nærhed jeg følte mig tryg.

En Stump af Rebet hænger der endnu — mon nok til min Hals?

Naar jeg bestemmer mig, skal det foregaa i samme Træ, paa samme Gren.

— — — — — — — —

Hvem er den lykkelige, for hvis Skyld hun sørger?

I sorte Klæder med langt sort Slør nedover det hvide Ansigt gaar hun her forbi.

Jeg hørte hende sukke.

Før var de to, nu gaar hun ene.

Hvor blidt at dø som han, i hendes Nærhed.

Jeg ser Sygestuen for mig. Hun knæler og beder sin Gud om at maatte beholde ham lidt endnu.

Men Døden kommer over ham, medens hun presser sine friske Læber mod hans.

Hendes Kys er Seglet, der lukker dem til.

Lykkelige Mand — —

— — — Igen sent iaften er hun gaaet forbi. En Anelse drev mig ud i min Dør, og just da slæbte den sorte Kjole over Fliserne, og hendes Slør strejfede min Arm; men hun ænsede det ikke.

Nu gaar hun vel ud paa Kirkegaarden og lægger en lille Myrtekrans paa Graven og kalder paa den Døde.

Om jeg vovede at følge efter, som Dødsskyggen, som Mørket! —

Lad hende i Fred!

Jeg kan søge ud paa den Kirkegaard, som hverken har Brug for Præst eller Graver, den Kirkegaard, hvor hver Gren er en aaben Favn, der raaber: »Kom hid alle I, der ere trætte, og jeg skal give Eder Hvile!«

Man burde plante en Egeskov til Brug for de Fattige.

Det var kønnere, nemmere og mere billigt end Kiste og Jordhul.

De skulde hænge i lange, lige Alleer, Voxne for sig og Børn for sig.

Sikken Dødedans, naar Stormen fejede over Skoven, saa alle Skeletterne ranglede med deres Knogler og Aadselfuglene skingrede Takten til! —

Hvis Skoven blev altfor opfyldt, kunde man køre nogle Læs Ben ud og male dem til Mel.

Pengene derfor burde komme de Fattige til Gode.

— — — — — — — —

Med Hovedet støttet mod Stammen stod hun og græd. En lille Krans af Myrter og Violer laa paa Jorden.

Maanen skinnede saa klart, at jeg saa det

hele paa Afstand og blev varet for at gaa nærmere.

Min tavse Kamerat — hendes bedste Ven! —

Maaske havde man ikke engang ladet hende se Liget, siden hun søgte ud til Træet med sin Krans.

Hun anede ikke, Dværgen stod og lyttede. Ellers havde hun næppe overgivet sig til sin Sorg.

Paa samme Plet, hvor min Krop havde krympet sig i Had og Fortvivlelse, laa hendes fine Legeme.

Hendes Hulken blandede sig med Bækkens Rislen og Bladenes sagte Viften.

Hvorfor sprang jeg ikke hen, slog mine Arme om hendes Hals og kvalte hende med mine Kærtegn? —

— — Saa gik hun.

Men jeg krøb ikke op i Træet, slog Løkke om Grenen og tog Springet.

Jeg fulgte hende gennem Gaderne til hendes Hjem.

Da hun vilde dreje indad Porten, løb jeg til, kastede mig ned paa Jorden og kyssede Sømmen paa hendes Kjole.

Men véd I, hvad hun gjorde?

Hun stødte til mig med sin Fod, som var jeg et slimet Kryb.

»Rør mig ikke, rør mig ikke, De er mig modbydelig, jeg afskyr Dem. Jeg raaber om Hjælp.« —

Og da jeg endda ikke slap, rev hun Kjolen til sig, sparkede mig med Foden i mit Ansigt og fór ind gennem Porten med et Skrig.

Saadan endte Dværgens romantiske Elskov.

— — — — — — — —

Jeg har købt Blomster, Myrter og Violer og pyntet min Stue til Fest.

Konen er gaaet med Bud til Lavra om at komme i Aften. Sparekassebogen ligger parat. Laura skal se, at hendes Gunst bliver kongelig betalt. 4000 Kroner for én Nat.

Imorgen tidlig holder Vognen foran min Dør. Lavra skal følge mig til Skoven.

Der ligger en Krans af Myrter og Violer under Træet. Den tager Dværgen om sin Hals, at den kan skjule Strikken.

Naar hun igen opsøger Træet, vil hun træffe en god Ven.

Jeg haaber, hun kommer snart — — —

Kunde jeg blot se hende, naar hun genkender den hængte Dværg!

J.V. RODES EFTFLG.
J. SKRÆM
BROLÆGGERSTRÆDE 3